VISIT…

அடிவாணை
ரமணிசந்திரன்

நிகழ்ச்சி வாசித்தாலும் சலித்துப் போவதில்லை. எனது உயிர் உள்ளவரை உங்களுடைய நாவல்களைப் படிப்பேன். என்னுடைய பொழுதுபோக்கு உங்களுடைய நாவல்களை வாசிப்பது மட்டுமே.

எப்படித்தான் இப்படியெல்லாம் எழுதுகிறீர்கள் என்று ஒரே வியப்பு. இந்தியாவுக்கு வரமுடிந்தால் உங்களைச் சந்திக்க முடியுமா? சந்தித்து கோடிக்கணக்கான நன்றிகள் சொல்ல வேண்டும். உங்களுடைய பேனாவுக்கும் கைக்கும் கோடி முத்தம் கொடுக்க வேண்டும். ப்ளீஸ் கட்டாயம் பதில் போடுங்கள். உங்களுடைய பதிலையாவது எழுதி என் ஆசையை நிறைவேற்றுங்கள் என பணிவுடன் வேண்டுகிறேன்.

அன்பு வாசகி,
இர்பான் அப்தீன்

அடி வாழை

1

"அம்மா!" என்று அழைத்தபடி அவசரமாக உள்ளே வந்த மகளை எச்சரிக்கையோடு நோக்கினாள் சரளா.

கைவேலையாக இருந்த தாயைக் கண்டதும், "அம்மா, இந்த அண்ண..." என்றவாறே ஓடிவந்து, அருகே அமர்ந்த கலைவாணி, அன்னையின் முகத்திலிருந்த எச்சரிக்கையைக் கண்டதும், 'கப்'பென அடங்கி, என்ன என்பது போலக் கண்ணாலேயே கேட்டாள்.

சரளாவின் பார்வை, பக்கத்து அறைப்பக்கம் பாய்ந்து மீண்டது "சொல்லு" என்றாள் மெல்லிய குரலில் அவள்.

குரல் வெகுவாகத் தணிந்துவிட, "அண்ணன் நாளை மறுநாள்தான் வருவாராம். ஏதோ புதுவேலை வந்து விட்டதாம். அங்கே சென்று அந்த ஆளை சந்திக்காமல் வர முடியாதாம். இப்போதுதான் டெலி.போன் செய்தார்" என்றாள் மகள்.

"அப்பாவுக்குத் தெரியுமா?" என்றாள் தாயும், மெல்லிய குரலிலேயே.

'எங்கே?" என்று உதட்டைப் பிதுக்கினாள் பெண்.

''போன் வந்ததும் உங்களிடம் தான் ஓடிவந்தேன். நாளன்று அண்ணன் வந்தால், அதற்கு அடுத்தநாள் திருமணம். இந்த அண்ணன் இன்னமும் பெண்ணைப் பார்க்கக்கூட இல்லை. நாம்பாட்டில முடிவு பண்ணிவிட்டோமே. அண்ணனுக்குப் பிடிக்காமல் போய்விட்டால் என்ன செய்வது என்று எனக்கு ஒரே பயமாக இருக்கிறது!'' என்று கவலைப்பட்டாள்.

''எனக்கு அது கவலையில்லை'' என்றாள் பெற்றவள். ''அபியை அவனுக்குப் பிடிக்காமல் போக வாய்ப்பில்லை. ஆனால் அப்பா ஏதாவது கத்தக் கூடாதே என்று பார்க்கிறேன். ஒன்று தொடங்கினால் அப்புறம் அது வளர்ந்து கொண்டே போகும். அதுவும்...'' என்று முடிக்காமல் பெருமூச்சு விட்டாள்.

''ஆ.. மாம். ஊதி, ஊதி, விசிறி விசிறி நன்றாக எரியவைக்காமல் விடமாட்டார்களே?'' என்றாள் கலைவாணியும் குரலில் சிறுவெறுப்புடன்.

''அது யாருடி ஊ...தி, ஊதி விசிறி, விசிறி எரிய வைக்கிறவர்கள்?'' என்ற குரலில் அம்மா, பெண் இருவருமே அதிர்ந்து போயினர். துள்ளி விழுந்துவிடாத குறைதான்.

கலைவாணி நடுநடுங்கிப் போனாள் என்றால், அது சற்றும் மிகை அல்ல. இந்த அத்தை வசந்தா அவளுடைய அன்னையின் வாழ்வில் எத்தனை துன்பங்களை ஏற்படுத்தியிருக்கிறாள் என்பதை அவள் அறியாதவள் அல்ல. முழுக்க முழுக்க அறிந்திராதபோதும் அறிந்து கொண்ட அளவில், அத்தை என்கிற வார்த்தையே அவளுக்கு அச்சமூட்டுவதாகவே ஆகிவிட்டது.

அம்மாவை வதைப்பது மட்டுமா? அவளுக்கும் தான் அப்பாவிடம் எவ்வளவு திட்டு வாங்கி வைத்திருக்

கிறாள்? அவள் அடுத்த அறையில் இருக்கிறாள் என்று அம்மா ஜாடை காட்டித் தெரிவித்தபிறகும், அவள் பேச்செடுத்தது எவ்வளவு மடத்தனம்? இந்த மடத்தனத்திற்காக அவளும், அவளுடைய தாயாரும் எவ்வளவு தண்டனை அனுபவிக்க வேண்டியிருக்கும்?

வாயிலில் கேட்ட தந்தையின் குரல் வேறு அவளது தனிர் உடலை நடுங்கச் செய்தது.

ஆனால், அந்தக் குரலே, எழுப்பி விட்டாற்போல, சரளா மகளை நோக்கி, ''சீக்கிரம் வேலையை முடி, வாணி, ஒவ்வோர் வேளைக்கும் துணிகளைப் பிரித்து அடுக்கினால்தான், அந்தந்த வேளையில் எடுக்கக் கொள்ள வசதியாக இருக்கும்...'' என்று மகளை ஏவி விட்டு, ''நீங்கள் என்ன அண்ணி, கேட்டீர்கள்?'' என்று நாத்தனாரிடம் விசாரித்தாள்.

''ஏதோ, நான் கேட்டது நினைவாவது இருக்கிறதே! அந்தமட்டுக்கும் நான் கொடுத்து வைத்தவள். நாத்தனார் கேட்டதற்கு, கேட்டு, அரைமணி கழித்தாவது பதில் சொல்லலாம் என்கிற அளவு இறங்கி வந்திருக்கிறாயே!'' என்று நொடித்துக் கொண்டாள் வசந்தா.

அதற்குள், ''என்ன சத்தம், இங்கே?'' என்று கேட்டபடி உலகநாதன் உள்ளே வந்துவிடவும், பட்டுப் பாவாடையோடு அதற்குரிய ஜாக்கெட்டை எடுத்து வைத்துக் கொண்டிருந்த கலைவாணியின் கை நடுங்கியது.

''சத்தம் என்ன அண்ணா? என்னமோ யாரோ மூட்டி விசிறிக் கொடுப்பதாக உன் மகள் சொல்லிக் கொண்டு இருந்தாள். யாரம்மா அது என்று கனிவாகத் தான் கேட்டேன். கேட்டு அரைமணி நேரம் கழிந்தது. என்ன கேட்டேன் என்று சாவதானமாக விசாரிக்கிறாள் உன் அருமைப் பெண்டாட்டி! நாத்தனார் மரியாதை

எந்தமட்டில் இருக்கிறது, பாருங்கள், அண்ணா!'' என்று நெடிதாகப் பெருமூச்சு விட்டுக் காட்டினாள் வசந்தா! ''எனக்கும் நல்லபடியாகப் புருஷன் அமைந்திருந்தால், இந்த அவமரியாதை நடக்குமா?'' என்று கண்களையும் கசக்கினாள்.

''உன் அண்ணி ஒரு சரியான அசமந்தம் என்பது நீ அறியாததா, வசந்தாம்மா?'' என்ற உலகநாதன், அவரைக் கண்டதும் மரியாதையாக எழுந்து நின்ற மனைவி, மகளிடம் தன் கோபப் பார்வையைத் திருப்பினார். ''அவள் ஒன்று கேட்டால், உடனே பதில் சொல்லுவதுதானே? ம்? வாயில் என்ன கொழுக்கட்டையா அடைத்து வைத்துக் கொண்டிருந்தாய்?'' என்று கட்டிய வளை அதட்டினார்.

தொண்டையில் அடைத்ததை அவசரமாக விழுங்கிக் கொண்டு, ''இ...இ... அப்படி இல்லைங்க, வாணியும், நானும், கல்யாணம், வரவேற்பு என்று அவ்வப்போது அணியவேண்டிய துணிமணிகளைப் பிரித்து எடுத்து வைத்துக் கொண்டிருந்தபோது சும்மா ஏதோ பேசிக் கொண்டு இருந்தோம்...'' என்று இழுத்தாள் சரளா.

ஏதோ வேலை நடுவில் நடந்த, முக்கியமில்லாத பேச்சு என்று கொண்டு வர அன்னை முயல்வதை உணர்ந்து, ''ஆ... ஆமாம், அப்பா, முக்கியமாய் ஒன்றும் பேசவில்லை என்பதால் அத்தை என்ன கேட்கிறார்கள் என்று தெரியாமல் போய்விட்டது!'' என்று கலைவாணி ஒத்து ஊதினாள்.

ஆனால், அவள் அஞ்சியதுபோலவே, வசந்தா அத்தோடு பேச்சை விட்டு விடவில்லை. மாறாக, ''உங்கள் மகன் திருமண வேலையால், ஒரு வாரமாய்

அலைச்சலும், வேலையுமாக உடம்பு ஒய்ந்து போயிற்று. ஐந்து நிமிடம் கண்ணயர்ந்திருப்பேன். அதற்குள் ஊதி, ஊதி, விசிறி, விசிறி எரிய வைப்பதாகப் பேச்சு கேட்டது. இந்த வீட்டில் யாரை அப்படி உங்கள் மகளும் மனைவியும் பேசுவார்கள் என்று உங்களுக்கே தெரியும்...'' என்று, இல்லாத கண்ணீரை வசந்தா, சேலைத்தலைப்பால் துடைக்கவும், உலகநாதன் ருத்திரமூர்த்தியானார்.

''தொலைந்தோம்'' என்று உள்ளூர முடிவுகட்டி விட்ட கலைவாணி, ''முருகா காப்பாற்று'' என்று உள்ளூர உருப்போடலானாள்.

கண்களில் தீயெழ உறுத்து விழித்த கணவன், பேசத் தொடங்குமுன் சரளா முந்திக் கொண்டு ''ஐயையோ, அண்ணி, இதென்ன பேச்சு? உங்களைப் போய் அப்படி ஒருவர் - அதுவும் நாங்கள் சொல்வோமா? நாங்கள் இந்த... இந்த ஒமம் - அதுதான், கல்யாணத்தின்போது, வளர்ப்பார்களே, அதைப்பற்றி அல்லவா பேசிக் கொண்டு இருந்தோம். அந்த ஒமத்தீயை மந்திரம் ஒதுகிறவர், ஊதி ஊதி, விசிறி, விசிறி நன்றாக எரிய வைப்பார் என்று சொல்லி... சொல்லிக் கொண்டிருந்தோம். அதைப் போய் நீங்கள் தப்பாக... தப்பாய் நினைத்து விட்டீர்களே! நானோ, கலைவாணியோ அப்படிப்பட்டவர்களா? பாருங்கள், பாருங்கள் கல்யாணத்திற்கு உங்களுக்கு எவ்வளவு நல்லதாய்ச் சேலைகள் - எல்லோரும் போல் உங்களுக்கும் பூரணிக்கும் கூட இரண்டிரண்டு சேலைகள் எடுத்து வைத்திருக்கிறோம்!'' என்று சரளா, நாத்தனாரிடம் சேலைகளைக் காட்டினாள்.

ஆடப்போகிறாளே என்று, தன் சேலையை விடவும் தன் நாத்தனாருக்கு ஜரிகையும் விலையும் அதிகமானதாகவே சரளா வாங்கியிருந்ததால், அதற்குமேல் அங்கே அமைதி நிலவியது.

ஆனால், இந்த அமைதி நிலையானது அல்ல. தனஞ்சயன் தெரிவித்த தகவலை கணவரிடம் சொல்லியே ஆகவேண்டும். அதேநேரம் எப்படி மாறுவாரோ?

ஆனால், அதற்காகச் சொல்லாதிருக்கவும் முடியாது. மனதைத் திடப்படுத்திக் கொண்டு சரளா, தொடங்கியபோது, உலகநாதனே, ''உன் மகனிடமிருந்து சேதி ஏதாவது உண்டா?'' கல்யாணத்துக்கு முன்னால் வர போகிறானாமா அல்லது வேறு யாராவது தாலி கட்டி முடிக்கும் வரை அங்கேயே படுத்துத் தூங்கப் போகிறானாமா?'' என்று ஏளனக் குரலில் கேட்டு ஓர் அசட்டுச் சிரிப்புச் சிரித்தார்.

விட் அடித்துவிட்டாராம்! கூடச் சேர்ந்து சிரிக்கா விட்டால் கோபம் வரும்!

அண்ணனை நைச்சியம் பண்ண வசந்தா உடன் சேர்ந்து சிரித்தாலும் சரளாவின் தாய்மனது முரண்டியது. ''என்ன இப்படி ஒருவார்த்தை சொல்லி விட்டீர்கள்? அவன் அங்கே சும்மாவா இருக்கிறான்? லட்சக்கணக்கான ரூபாய்க்கான ஆர்டர்கள் என்று நீங்களே சொன்னதுதானே? தொழிலைக் கருத்தாய்ப் பார்க்கிறவனைப் போய் கண்... என்னென்னமோ சொல்கிறீர்களே!'' என்று மகனுக்காக வக்காலத்து வாங்கிப் பேசினாள்.

உண்மையை ஒத்துக்கொள்ள மனமின்றி, ''பெரிய தொழில்! இங்கே மூன்று நாளில் திருமணத்தை வைத்துக் கொண்டு அங்கேயே உட்கார்ந்திருந்தால் எப்படி? எப்போது வருகிறான் என்று ஒரு வார்த்தை தெரிவிக்கப் புத்தியில்லையா?'' என்று உலகநாதன் எரிச்சல்பட்டார்.

அண்ணன் அப்படி ஒன்றும் பொறுப்பற்றவன் அல்ல என்று காட்ட தன் வருகை பற்றித் தனஞ்சயன் கூறியதைக் கலைவாணி தெரிவிக்கவும், தந்தை வேறுவி தமாய்ப் பார்த்தார்.

''ஒருவார்த்தை விவரம் கேட்டால், என்னமோ பிள்ளை மேல் கொலைக் குற்றம் சாட்டிவிட்ட மாதிரி னைளயிட்டாயே! தூரை நாளனன்று வருகிறானாமா? ஏதோ காரணம், விமானங்கள் ஓடவில்லை என்று வை. அட, தாமதமாகவே வந்தது என்று வையேன்! என்ன செய்வானாம்? சவூதி அரேபியா என்ன பக்கத்திலேயா இருக்கிறது. விமானம் இல்லாவிட்டால் காரிலாவது வந்து தாலி கட்டுவதற்கு? சொன்னால் பேய் மாதிரி அலறுகிறாயே தவிர, ஒன்றைப் புரிந்து கொள்ளவோ, செயல்படவோ புத்தி வேண்டாம்? அது உனக்கும் கிடையாது; உன் பிள்ளைகளுக்கும் கிடையாது. எல்லாம் என் தலையெழுத்து! போன் போட்டு என்னவென்று கேட்டுத் தொலைக்கிறேன்'' என்று தலையில் அடித்துக் கொண்டபடியே வீட்டுத்தலைவர் திரும்பி நடந்தார்.

''என்ன செய்வது அண்ணா? உங்களுக்குப் பெண் டாட்டியும் சரியில்லை! பிள்ளைகளும் சரியில்லை! நீங்கள் கொடுத்து வைத்தது அவ்வளவுதான்! பாருங்களேன், முன்னேகூட இந்த சவூதி அரேபியா விமானம்தானே நடுவானத்தில் முட்டிக்கொண்டு எரிந்து விழுந்தது? அதுபோல ஏதேனும் நடந்தால் கூடக் கடைசி நேரத்தில் தான் தெரிய முடியும்? இதுகூட யோசிக்கத் தெரியவில்லையே...'' என்று மூட்டிக் கொடுத்தபடியே தங்கை உடன்செல்ல, உடன் பிறந்தோர் இருவரும் அங்கிருந்து அகன்றனர்.

''நெஞ்சில் ஈரம், நாக்கில் நரம்பு என்று ஒன்றும் இல்லாமல் என்னவெல்லாம் பேசுகிறார்கள், பாருங்கள் அம்மா?'' என்று கலைவாணி குமுற, ''கடவுளே! இதில் ஒரு வார்த்தையும் பலித்துவிடாமல் என் பிள்ளையை, அவன்கூடவே இருந்து காப்பாற்றித்தர வேணும். அய்யோ!'' என்று வேதனையோடு சரளா வேண்டிக் கொண்டாள்.

இன்னோரன்ன பல சம்பவங்களின்பின், தனஞ் சயன், அவன் தங்கையிடம் தெரிவித்தபடியே, திருமணத் துக்கு முந்திய நாள் வீடுவந்து சேர்ந்து, அவரவர் தன்மைக்கேற்ப, மற்றவர் மனங்களைக் குளிரவோ, எரி யவோ செய்தான்.

தந்தையிடம் தன் பயணம் பற்றிய தொழில் விவரங் களைத் தெரிவித்து முடித்து, 'என்ன வாங்கி வந்தாய்' என்று துருவிய அத்தையைச் சமாளித்து, தங்கைக்கும் தாயாருக்கும் என்று தனிப்பட வாங்கி வந்தவற்றைப் பிறர் அறியாமல் கொடுத்துவிட்டு, தனஞ்சயன் தன் திருமண சம்பந்தமான முக்கியமான வேலையைப் பார்க் கத் தொடங்கினான். அவனுக்கென்று தைத்து வைக்கப் பட்டிருந்த துணிமணிகளை அணிந்து அளவு சரிபார்த் தான்.

சரியில்லாதவற்றுடன் அவன் கிளம்பியபோது அரு கில் வந்து, ''வருகிறீர்களா, அண்ணா? நாம் நைசாக நழுவிச் சென்று அண்ணியைப் பார்த்துவிட்டு வர லாமா?'' என்று காதோரம் கிசுகிசுத்தாள் கலைவாணி.

''நேரமில்லையே, கண்ணம்மா, பார், நாளை திரு மணத்தின்போது அணிய வேண்டிய பட்டுச் சட்டையை என்னை மாதிரி இரண்டு ஆட்களுக்குச் சேர்த்துத் தைத்து விட்டான். வரவேற்பு பாண்டும் சரியில்லை. பக்கத்தி லேயே இருந்து சரிசெய்து வாங்கி வரவேண்டும். இல்லா விட்டால் நாளைக்குப் பார்க்கச் சகிக்காது. யாராவது கேட்டால், சேச்சே, இது என் அண்ணன் இல்லை என்று நீயே ஒடிப்போய் விடுவாய்'' என்று, தங்கையின் கூந்தல் கருள் ஒன்றைப் பிடித்து இழுத்து விட்டான் அண்ணன்.

''போட்டோவையாவது எடுத்து வந்து தரட்டுமா? நீங்கள் பார்க்கவே இல்லையே!'' என்றவளிடம், ''நாளை

நேரிலேயே பார்த்துக்கொள்கிறேன்...'' என்றபடி நடந்த தனஞ்சயனோடு கூடவே நடந்தபடி, ''அண்ணி படத் தைப் பார்த்து 'நன்றாயிருக்கிறார்கள்' என்று நீங்கள் சொல்லிவிட்டால் எனக்கு நிம்மதியாய் இருக்கும்!'' என்றாள் கலைவாணி.

நின்று, தங்கையின் கன்னத்தை லேசாகத் தட்டி முறுவலித்தான் தனஞ்சயன். ''பாராமலே சொல்லுவேன், என் வருங்கால மனைவி பிரமாதமாய் இருப்பாள் என்று! நானே பார்த்தால் கூட ஒன்றிரண்டு விஷயத்தில் ஒட்டை விடக் கூடும். ஆனால் அம்மாவும் நீயுமாக எனக்கென்று பார்த்திருக்கும் பெண் பிரமாதமாய் இருப் பாள் என்பது எனக்குச் சர்வ நிச்சயம்' அதனால்தான் அந்த வேலையை உங்களிடம் ஒப்படைத்தேன்!'' என்று சிரித்தபடியே கிளம்பிச் சென்றான்.

அவன் கூறியது மெய்தான்.

தன் வருங்கால மனைவியைத் தேர்ந்தெடுத்து முடிவு செய்யும் பொறுப்பைத் தனஞ்சயன், நூறு சதவீத மாய்த் தன் தாயார், தங்கையிடம்தான் ஒப்படைத்திருந் தான்.

ஆனால், அதன் காரணம் என்று அவன் சொன்னது தான் பொய்.. அவளது அடிமனதில் இருந்த காரணம் முழுக்க முழுக்க வேறு.

வசந்தா அத்தையின் குணத்தை அவளுடன் கூடப் பிறந்த உலகநாதன் அறிந்திராதபோதும், அந்த உலகநா தன் பெற்றெடுத்த மைந்தன், தனஞ்சயன் நன்றாகவே அறிந்து வைத்திருந்தான். அத்தையாலும், அத்தையை நம்பியிருந்த அப்பாவாலும், தன் அன்னைபட்ட சிறுமை களையும் வேதனைகளையும் கண்டு அவன் பெரிதும் மனம் குமுறியது உண்டு.

அப்படித் துன்புற்றுக் கொண்டே இருக்கும் தன் தாயார், வரும் மருமகளாலும் வேதனைப்பட்டு விடக் கூடாது என்பது ஒன்றுதான், அவனது திருமணத்தைப் பொறுத்தவரையில் அவனது முக்கிய நோக்கமாக இருந்தது.

அதே காரணத்தினாலேயே அவனுக்கு தன் மகளை மணமுடிக்க விரும்பி வசந்தா போட்ட திட்டத்தை, 'ஒன்றுக்குள் ஒன்று திருமணம் செய்தால் வருங்காலச் சந்ததிக்கு நல்லது அல்ல' என்று மருத்துவத் துறையின் கண்டுபிடிப்பை எடுத்துச் சொல்லி தந்தை மூலமாகவே முறியடித்தான்.

"பெண்கள் அடுக்களையில் நாள் முழுவதும் ஒன்றாய் இருக்க வேண்டியவர்கள். ஒத்துப் போகாவிட்டால் வீண் வேதனை. அவர்களே பார்க்கட்டும், அப்பா என்று தந்தையிடம் அதற்கும் சம்மதம் பெற்றான்.

அவனது அன்றைய மனநிலையில், தாயாருக்கு மகிழ்ச்சி தரக்கூடும் என்றால், ஒரு வாழை மரத்துக்குத் தாலிகட்டவும் தயாராய் இருந்தான். ஆனால், பெற்றவள், தங்கையை அறிந்தவள் என்பதால், வருங்கால மனைவி எப்படி இருப்பாளோ என்ற கவலையும் அவனுக்குச் சிறிதும் இல்லாதிருந்தது.

மகன் தன்னை ஒரு மனுஷியாக மதித்து இவ்வளவு பெரும்பொறுப்பைத் தந்ததில் சரளாவுக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சியே. ஆயினும் அவள் எதையும் வெளியே காட்டிக் கொள்ளவில்லை. பெரிதாக, மகனுக்குப் பெண் தேடுவதாகக் காட்டிக் கொள்ளவும் இல்லை. அப்படிக் காட்டிக் கொண்டால், அவளது தேர்வு பல தடைகளை எதிர்கொள்ள நேரிடும் என்பது அவளுக்குத் தெரியும்.

ஆனால், வெளியே காட்டிக் கொள்ளாவிட்டாலும், எங்கே சென்றாலும் அவளது ஒரு கண் மருமகளைத் தேடியவாறேதான் இருந்தது.

தொழில் நிமித்தமாக, ஒரு நாலுவாரப் பயணமாகத் தனஞ்சயன் வெளிநாடு சென்றிருந்த சமயம் உறவில் ஒரு நிச்சயதார்த்த விழாவுக்காகச் சென்றிருந்த போது சரளா அபரஞ்சியைக் கண்டாள்.

மகனோடு நிறுத்தி மனக்கண்ணால் பார்த்தவளுக்கு அபரஞ்சிதான் மருமகள் என்று தோன்றிவிட்டது.

விசாரித்தபோது நல்ல பெண், பண்பும் அன்பும் உடையவள் என்றார்கள். குடும்ப நிலையும் நல்லதாக இருக்கவே உலகநாதனும் ஒப்பினார்.

பையன் பெண்ணைப் பார்க்கத் தேவையில்லை என்று கூறிவிட்ட போதும், பெண் பையனைப் பார்க்க வேண்டும் அல்லவா?

தனஞ்சயனின் படத்தைப் பார்த்ததும் ஏதோ பலகாலம் பழகிய உணர்வு அவளுக்கு ஏற்படவே அபரஞ்சியும் சம்மதமாய்த் தலையாட்டி விட்டாள்.

கல்யாண மண்டபம் கிடைப்பதைக் கொண்டு திருமணத் தேதி முடிவு செய்வது என்று தேடினார்கள். ஏதோ ஒரு கட்சிக் கூட்டத்துக்காக 'புக்' செய்தது. கூட்டம் ரத்தாகிவிட்டதால் மூன்று வாரங்களில் ஒரு முகூர்த்த நாளன்று நல்ல மண்டபம் ஒன்று காலியாகக் கிடைத்தது.

அனைத்து தரப்புகளும் ஒத்துக்கொண்டு விட்டதால், அன்றே, மூன்றே வாரங்களிலேயே திருமணத்தை நடத்த நிச்சயித்து, அன்றே பெண்ணுக்குப் பூவைத்து, பட்டுடுத்தி, முறைப்படி வெற்றிலை பாக்கும் மாற்றிக் கொண்டனர்.

காலில் சக்கரம் கட்டினாற்போல் அரபு நாடுகளில் சுற்றிக் கொண்டிருந்த தனஞ்சயனும் டெலிஃபோனிலேயே திருமணத்துக்குச் சம்மதித்ததோடு எப்படியும் திருமணத்துக்கு முன்று நாள் முன்னதாகச் சென்னை வந்து விடுவதாகக் கூறவும் கல்யாண ஏற்பாடுகள் ஜோராக நடைபெற்றன.

சலுகையில் இரண்டு நாட்கள் அதிகப்படியாகத் தங்க நேர்ந்தபோதும், திருமணத்துக்கு முன்தினம் தனஞ்சயன் வந்து சேர்ந்துவிட, அந்தக் கவலையும் அகன்றது.

தையல்காரர் செய்திருந்த குளறுபடி, ஒரு சின்ன பதட்டத்தை ஏற்படுத்திய போதும், கல்யாணப் பையனே வந்துவிட்டான் என்பதால், தையல்காரரும் மற்ற வேலைகளை ஒதுக்கிவிட்டு, தானே உட்கார்ந்து, தனஞ்சயன் திருப்தி அடையும்படி துணிகளைத் தைத்துக் கொடுத்துவிட, நிம்மதியுடனேயே வீடு திரும்பினாள் அவன்.

அன்று செவ்வாய்க்கிழமை என்பதால், மறுநாள் புதனன்று அதிகாலையிலேயே மாப்பிள்ளை அழைப்பு. அடுத்து ஒன்பது மணிக்குமேல் திருமணம் என்று ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது.

விடிகாலையிலேயே கிளம்ப வேண்டும் என்பதால், எல்லோரையும் விரட்டி, சீக்கிரமாகப் படுத்து உறங்கும்படி செய்தார் உலகநாதன்.

நல்லபடியாக உரிய நேரத்தில் திருமண மண்டபத்தை அடைந்து, மாமனார் கையால் பூமாலையோடு பொன்மாலையும் பெற்றுக்கொண்டு மணமேடையில் அமர்ந்த தனஞ்சயனின் உள்ளம் வருங்கால மனைவியின் தரிசனத்தை ஆவலோடு எதிர்பார்த்தது.

சே, இந்தத் தையல்காரர் முதலிலேயே ஒழுங்காகத் தைத்திருந்தால், முன்தினமே ஏதாவது சாக்கிட்டுச்

சென்று அவளைப் பார்த்துவிட்டு வந்திருக்கலாம். குறைந்தபட்சமாய், சற்று நின்று, கலைவாணியிடம் அவளது புகைப்படத்தையாவது வாங்கிக் கொண்டு தையல்காரரிடம் சென்றிருக்கலாம். கெடுபிடியில் ஒன்றும் முடியாது போயிற்று!

உடன்வந்த பெண்களும், வீடியோ, புகைப்படக்காரர்களுமாக மறைத்து விட, அருகில் வந்து அமர்ந்த பிறகுதான் தனஞ்சயனால் மணப்பெண்ணை நன்றாகப் பார்க்க முடிந்தது.

பார்த்த அளவில் அவன் பிரமித்துப் போனான்?

"பாதகி, நீயா?" என்று ஆத்திரமும் திகைப்புமாக அவனது உதடுகள் முணுமுணுத்தன.

2

சற்று நேரம் தனஞ்சயனுக்கு ஒன்றுமே ஓடவில்லை! இவளா அவனுடைய மனைவியாகப் போகிறவள்?! கடவுளே!

'அபரஞ்சி!' அழகான பெயர் என்று ஆனந்தப்பட்டானே? 'அபி'யின் விரிவாக்கம் என்று அவன் கற்பனையில் கூடக் கண்டுகொள்ளவில்லையே!

என்னென்ன கனவுகள்! எத்தனைவிதமான ஆசைகள்!? அத்தனையையும் நாசமாக்கிய பாவி! இவளையா மணப்பது?

கழுத்து மாலையைப் பிய்த்து எறிந்துவிட்டு ஓடிவிடலாமா என்றுகூட அவனுக்குத் தோன்றியது.

ஆனால், இவள்? இந்த 'அபி' என்கிற அபரஞ்சி, எந்தத் தைரியத்தில் மணப்பந்தலில் அவன் அருகே அமர்ந்திருக்கிறாள்!

தனஞ்சயன்தான் வெளிநாட்டில் சுற்றிக் கொண்டிருந்தான். தபால் - வழியே தொடர்பு கொள்ள முடியாது என்று அபரஞ்சியின் புகைப்படத்தை அவனுக்கு அனுப்பவில்லை - அனுப்பும்படி அவன் கேட்கவும் இல்லை. ஒரு பெண்ணைத் தாயாருக்குப் பிடித்திருந்தால், அவளுக்கு அது ஒன்றே அவனுடைய மனைவியாவதற்குப் போதுமான தகுதி என்று அவன் நிச்சயமாக நினைத்திருந்தான்!

ஆனால், உலகத்தில் உள்ள கோடானு கோடிப் பெண்களில், இந்த ஒருத்தியைப் போய் அன்னை தேர்ந்தெடுக்கக் கூடும் என்று அவன் கனவில் கூடக் கருதவில்லையே!

எப்படியோ, உள் விஷயம் தெரியாததால், மதனுக்கு ஏற்ற மனைவியாய் இவளை நிச்சயித்து விட்டார்கள்! அறியாமல் செய்த தவறு. அது வேறு விஷயம்!

ஆனால் இவள்? இந்த அபரஞ்சி? அவளுக்குத் தனஞ்சயனின் போட்டோவைக் காட்டியிருப்பார்கள் தானே? அதுவும், தனஞ்சயன் என்ற முழுப்பெயருடனேயே?!

தனஞ்சயன் ஒன்றும் அவள் 'அபி' என்று வைத்துக் கொண்டதுபோலச் சுருக்கி தனா, கினா என்று வைத்துக் கொள்ளவில்லையே! எப்படி அடையாளம் தெரியாமல் இருந்திருக்கும்?

ஆனால், இந்த மூன்று ஆண்டுகளில் அவனைப் போல எத்தனை ஏமாளிகளோ? ஏமாந்து போனவர்களைப் பட்டியல் போட்டு வைப்பது சிரமம்தான்... அவசியமும் இல்லையே!

அபி பாண்டியன்! பாவி, பாவீ! அவள் பெயரை மட்டுமா சுருக்கினாள்? அவளுடைய அப்பா ஜெயபாண்டியன் என்ற பெயரையும் அல்லவா வெறும் 'பாண்டியன்' ஆக்கி விட்டிருந்தாள். மற்றபடி, இந்த அபரஞ்சி, ஜெயபாண்டியன் என்ற பெயர்களிலேயே தனஞ்சயன் இவளை இனம் கண்டு விட்டிருப்பானே!

இப்போது - லெவன்த் அவர் என்பார்களே, இந்தக் கடைசி நேரத்தில் என்ன செய்வது?

அவனுக்கு ஒருபுறமாய் யாரோ மண்டியிட்டார்கள். வேறு யாருமல்ல. கலைவாணிதான். மண்டியிட்டு, அவளது தோளில் கிடந்த சரிகை அங்கவஸ்திரத்தைச் சீர்செய்வது போல, அவன் காதுகளில் கிசுகிசுத்தாள். "அண்ணா, இப்படிக் காணாததைக் கண்ட மாதிரி அண்ணியை வெறித்துப் பார்க்கக் கூடாதாம். மற்றவர்கள் உன்... நம்மை மட்டமாக எண்ணுவார்களாம்... அப்பா சொல்லச் சொன்னார்கள்... ஆனால், அண்ணா அண்ணியை நீங்கள் இப்படி வைத்த கண் வாங்காமல் பிரமித்துப் போய் நோக்குவது அம்மாவுக்கும் எனக்கும் எவ்வளவு மகிழ்ச்சி தெரியுமா? அவ்வளவுக்கு எங்கள் தேர்வில் நீங்கள் மயங்கி விட்டீர்கள்! அப்படித்தானே? நீங்கள் அண்ணியை நேரில் பார்த்ததும் என்ன சொல்வீர்களோ என்று இதுவரை எங்களுக்கு உள்ளூர உதைப்புதான்!" என்றுரைத்து கன்னம்குழிய, அரிசிப்பல் தெரியச் சிரித்தாள் தங்கை.

தங்கையின் முகத்தைப் பார்த்த தனஞ்சயனுக்கு மனம் கனிந்தது. சட்டெனத் தாயிடம் அவனது பார்வை திரும்பியது.

விழியோரம் லேசாக அரும்பிய கண்ணீரை - அது ஆனந்தக் கண்ணீரேயானாலும் - உள்ளுக்கிழுக்க முயன்றபடி, முகம் மலர்ந்து விகசிக்க, சரளா நின்றிருந்தாள்!

அந்தக்கணத்தில், தனஞ்சயன் முடிவு செய்தான். இந்தத் திருமணத்தில் எந்தவிதக் களேபரமும் வேண்டாம். இறைவன் கருத்து இதுவானால் அப்படியே நடக்கட்டும்!

இவ்வளவுக்குமேல் - ஒரு திருமணத்தை நிறுத்துவது அநாகரிகம் என்பதோடு, இந்தப் பெண், அபரஞ்சி அம்மாவின் தேர்வு; இவளிடம் குறையென்று திருமணம் நிறுத்தினால், அப்பா, அம்மாவைக் குதறி விடுவார்!

அதோடு, இந்த அபரஞ்சிக்கும் ஏதாவது காரணம் நியாயமானதாக ஒன்று இருக்கக்கூடும், அல்லவா? அதை விளக்கும் வாய்ப்பை அவளுக்கு அளிக்க வேண்டும் அல்லவா?

மேலும், திருமண மேடைவரை ஏறிவந்து, ஒருவன் அருகில் அமர்ந்தபின் கல்யாணம் நின்று போனால், அந்தப் பெண்ணுக்கு மறுபடி திருமணம் கூடுவது அரிது - அநேகமாக நடக்காது என்று கேள்வியுற்று இருக்கிறானே? அப்படி ஒரு பெண்ணின் வாழ்வு நாசமாக அவன் காரணமாக இருக்கலாமா?

ஏதேதோ காரணங்களை மனம் அடுக்கும்போதே தனஞ்சயன் மீண்டும் திடுக்கிட்டான்.

இந்தக் காரணங்கள் அனைத்துமே அவனது எதிர்கால வாழ்வு முழுமையையும் பாதிக்கக் கூடியதான அவனது திருமணம் என்கிற விஷயத்தின் அளவு வழுவானவை அல்ல. அதிலும் பல; வெறும் சாக்குப் போக்குகளே!

இத்தனை சாக்குப் போக்குகளை அவனது மூளை அவசர அவசரமாகக் கண்டுபிடிக்க வேண்டுமானால்... அவனுக்கே இந்தத் திருமணம் நிற்பதில் விருப்பம் இல்லை!

ஏன்?

திரும்பி மீண்டும் ஒருதரம் அருகில் அமர்ந்திருந்த வளைத் தனஞ்சயன் ஆராய்ந்தான்.

நல்ல அழகிதான். ஆனால், உலகில் எத்தனை பேரழகிகள் இல்லை? வெறும் வெளி அழகில் தலைகற்றிப் போய்விட, இந்தத் தனஞ்சயன் அசடனோ பலவீனனோ அல்லவே!

பின்னே?

மீண்டும் தனஞ்சயனின் பார்வை அபரஞ்சியிடம் பதிந்தது.

கன்னக் கதுப்புகளில் லேசான செம்மையுடன் - அது வெறும் ஒப்பனை என்று தோன்றவில்லை - செவ்விதழ்களில் சிறு முறுவலுடன் அமர்ந்திருந்தவளின் முகத்தில் கள்ளத்தனம் கடுகளவுகூட இல்லையே!

ஒருவேளை... நான்கு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு என்னால் அபரஞ்சிக்கு பதினெட்டே வயதுதான். சின்...னப் பெண்! வேறு யாருடைய கட்டாயத்தின் பேரிலும் அப்படிச் செய்திருப்பாளோ! இருக்கலாம்.

எதற்கும், விளக்குவதற்கு, விளக்கி மன்னிப்புக் கேட்பதற்கு ஒரு வாய்ப்பு அவளுக்கு அளித்தே தீர வேண்டும் என்கிற முடிவுடன் அபரஞ்சியின் கழுத்தில் தனஞ்சயன் தாலி கட்டினான்.

தாலிகட்டி, மாலைமாற்றி, கைபிடித்து மூன்று முறை அக்கினி வலம் வந்து மணமக்கள் இருவரும் அருகருகே நிற்க உற்றமும் சுற்றமும் வந்து வாழ்த்திப் பரிசளித்துச் சென்றனர்.

பெரியவர்கள் விருந்துண்ணச் சென்றதும், உறவும், நட்புமாய் இளைஞர் கூட்டம் மணமக்களைச் சுற்றிக் கொண்டது.

அவரவரை உரிய வகையில் வரவேற்று தன் வகை ஆட்களைக் கணவனுக்கு அறிமுகம் செய்வித்து கணவன் வழி மனிதர்களுக்கு மரியாதை தெரிவித்து... தனஞ்சயனின் ஆய்வுக் கண்ணால் அபரஞ்சியிடம் குற்றமேதும் காணக் கூடவில்லை.

பழைய காலப் பெண்மணி போல அச்சம், மடம், நாணம், பயிர்ப்பு ஆகிய நால்வகைக் குணங்களைக் காட்டி அவள் ஒதுங்கவில்லைதான். அதே சமயம், நிமிர்ந்த நன்னடையும், நேர்கொண்ட பார்வையும், நிலத்தில் யார்க்கும் அஞ்சாத நெறிகளும், திமிர்ந்த ஞானச் செருக்கும் உள்ள புதுமைப் பெண்ணாகவும் அவள் காட்டிக் கொள்ளவில்லை.

அவன் யாரையேனும் அறிமுகம் செய்து வைத்தால், கவனத்துடன் கேட்டு, அவர்களை அறிந்து கொள்வதில் மெய்யான மகிழ்ச்சி காட்டினாள். சாப்பிட்டுச் செல்லும்படி அவள் கூறியபோது, அவர்கள் உண்ணாமல் சென்று விடக் கூடாதே என்ற உண்மையான அக்கறை அவளது குரலில் தொனித்தது.

இவள் கைதேர்ந்த நடிகையா அல்லது நிஜமாகவே உணர்வதைத்தான் காட்டுகிறாளா?

"ஏய் அபி, உன் பெயரிலும் 'ஞ்சி' இருக்கிறது; அத்தான் பெயரிலும் 'ஞ்ச்' இருக்கிறது. படுபொருத்தம்" என்று யாரோ உறவுப் பெண் எடுத்துச் சொன்னபோது, புருவம் உயர்த்தி, "அதனால்தானே நான் இவரைத் தேர்ந்து எடுத்தது!" என்று அவள் குறும்புடன் ஒரு போடு போட, எல்லோருமே சிரித்தனர்.

கூச்சலோடு, 'இஞ்சி இடுப்பழகி, மஞ்ச நிறத்தழகா' என்று யாரோ கீச்சுக் குரலில் பாட, மீண்டும் சிரிப்பு மலர்ந்தது.

கூடச் சேர்ந்து சிரித்தவள், "ஏன் ரஞ்சி, உன் இஞ்சி இடுப்பும், அவரோடு மஞ்ச நிறமும் இரவில்..." என்று ஏதோ விரசமாகக் கூறியபோது முகம் கன்றிய போதும், காது கேட்டதுபோலவே அவள் காட்டிக் கொள்ளவில்லை.

சும்மா என்றால், அபரஞ்சியின் நடத்தை, தனஞ்சயனுக்கு மிக மிகப் பிடித்துப் போயிருக்கும். ஆனால்... அங்கே ஒரு பெரிய 'ஆனால்' ரத்தக் காட்டேரி போலக் கண்ணை உருட்டிக் கொண்டு நின்றதால் அவனால் மகிழக்கூட முடியவில்லை.

ஆயினும், கலைவாணி, தான் பெரிய முக்கியமான ஆள்போல் "அண்ணி, அண்ணி!" என்று அபரஞ்சியை, உரிமையோடு கற்றி வந்ததும் பெரிய மனுஷி போல, நகையை, பூவை எனச் சீர்படுத்தியதும், யாரேனும் ஆசீர்வதிக்க வந்தவர்கள் அதிகப்படியாக அபரஞ்சிக்குப் பூசிவிட்டுப் போன திருநீறு, குங்குமத்தை அளவாகத் துடைத்துவிட்டதும், அவனுக்குச் சிரிப்பை வரவழைத்தது. அடிக்கடி "அண்ணா, அண்ணா" என்று அந்தப் பெருமை வேறு! அவள் மணமகனின் தங்கையாம்!

தங்கையின் பெருமையும் மகிழ்ச்சியும் அவனது குழப்பங்களைப் பின்னே தள்ள, தனஞ்சயனும் மணமகனாக உணரத் தொடங்கினான்.

அந்த மனநிலையில் இருக்கும்போது, அந்தை வசந்தா, "அபரஞ்சி என்று என்னடா பெயர் இது? கண்ணராவி! பழைய காலத்தில் தாசிகளுக்கு வைக்கிற பெயர். நல்ல குடும்பத்துப் பெண்ணுக்குப் போய் எப்படித்தான் இப்படி ஓர் அசிங்கப் பெயரை வைத்தார்களோ? அதற்குச் சரியாகக் கூச்ச நாச்சமே இல்லாமல் சிரிப்பது வேறு சகிக்கவில்லை. நம் வீட்டுக்கு வந்ததும்

முதலில், இந்தப் பெயரை மாற்றி விடுங்கள் அண்ணா'' என்றபோது தனஞ்சயனால் பொறுத்து போக முடியாமல், ''அபரஞ்சி என்றால் புடம்வைத்த சுத்தமான பொன் என்ற அர்த்தம். அதைப்போய் அசிங்கம் என்று சொல் வாதீர்கள்'' என்று திருப்பிக் கொடுத்துவிட்டான்.

''அப்படியாடா, அர்த்தம்? பிரமாதமாய் இருக் திறதே! வீட்டுப் பெண்கள் புடம் வைத்த பொன்னாகத் தான் இருக்கவேண்டும். நீயும் கேட்டுக்கொள்!'' என்று மனைவியிடம் உலகநாதன் கூற, சமயம் உணர்ந்து அவருடைய சகோதரி, அதற்கு மேல் பேசாமல் வாயை மூடிக் கொண்டாள்.

அன்னையின் முகத்தில் பாராட்டோடு, வியப்பை யும் காணவும், தனஞ்சயனுக்குப் பெருமையோடு சிறு கூச்சமும் உண்டாயிற்று!

மாலை வரவேற்பில் அபரஞ்சி இன்னொரு வித மான எழில் தேவதையாக மிளிர்ந்தாள். வைத்த கண் வாங்காமல் மனைவியையே பார்த்துக் கொண்டு இருக்க வேண்டும் போலத் தோன்றிய உணர்ச்சியைத் தனஞ் சயன் பெருமுயற்சி செய்து கட்டுப்படுத்திக் கொண்டான்.

அவளை அடையாளம் கண்டு கொண்டது போலவோ, குற்ற உணர்ச்சியோ எதுவும் அபரஞ்சியின் முகத்தில் தெரியவில்லை - ஒரு வினாடி கூடத் தோன்ற வில்லை என்பதை விடாப்பிடியாக நினைவுபடுத்திக் கொண்டான்.

குற்ற உணர்ச்சி இல்லாமல் இருப்பதையாவது, ஒருவேளை அவள் அதைக் குற்றமென்று கருதவில்லை என்று ஒரு சமாதானம் சொல்ல முடியும்.

ஆனால், முன்பின் பார்த்தே அறியாதவள் போலக் காட்டிக் கொள்வதை எந்த வகையில் ஒப்புவது?

எல்லாம் நடிப்பு? கைதேர்ந்த நடிகை இவள்! இருக்கட்டும்; உனக்கு நான் சளைத்தவன் அல்லடி! உள்ளுரச் சொல்லிக் கொண்டான் தனஞ்சயன்.

அதற்கேற்ப், விளையாட்டு வேடிக்கைப் பேச்சு களில், ஒரு மணமகனின் கம்பீரம் குறையாமல், அவனும் கலந்து கொண்டான். இளவட்டங்களின் தன்மதிப்புக்கும் பாத்திரமானான்.

அதுபோலவே, மருமகனிடம் மரியாதையும், பிரிய முமாகப் பக்கத்தில் அமர்ந்து பேச்சுக் கொடுத்த மாமனா ரிடமும் மனதை மறைத்தே நடந்து கொண்டான்.

ஆனால், அவர், கடந்த ஓர் ஆண்டுகாலம் தவிர, அதற்குமுன் நாலைந்து ஆண்டுகளாக - அவளுடைய தாயார் இறந்ததிலிருந்து - அபரஞ்சி சென்னையில், அவளுடைய பெரிய -தந்தை பாண்டியனின் வீட்டி லேயே இருந்ததாகக் கூறவும், அவரிடம் தனஞ்சயன் மனநிலை சற்று மாறியது.

''அவர் பெயர் என்ன சொன்னீர்கள்?'' என்று மாமனாரிடம் வினவினான்.

''பாண்டியன், பாண்டியன் ஆஃப் பாண்டியன் கம்ப் யூட்டர்ஸ்.'' என்று பதிலிறுத்தார் அவர். ''என் பெயர் ஜெயபாண்டியன். கர்நாடகாவில் ஒரு பிளாஸ்டிக் தொழிற்சாலை வைத்திருக்கிறேன்... அண்ணன் அளவு இல்லை என்றாலும் ஓரளவு நல்ல நிலைமைதான். தம்பி விஜயபாண்டியன் பாரீசில் இருக்கிறான். அங்கே கூட அபி ஓர் ஆண்டு இருந்தாள்.'' என்று அவர் விவரம் தரத்தர, அவனுக்கு மாமனார் மீதிருந்த வெறுப்பு மறைந் தது.

ஆனால், மேலே பேசிக் கொண்டிருக்க வழியின்றி, 'வரவேற்பு' வேலையாக யாரோ ஜெயபாண்டியனைக்

கூப்பிட. அவர் மருமகளிடம் சொல்லிக் கொண்டு எழுந்து போனபோது அதில் அவன் வருத்தப்படவும் இல்லை.

இரவு அபரஞ்சியின் வருகைக்காகத் தனஞ்சயன் சற்று நேரம் காத்திருக்க நேர்ந்தது.

அவனுக்கு. இப்போது. பல குழப்பங்கள். வெளிப் படையாகக் கேட்டு அறியும் காலம் சற்று அதிகமாகவே கடந்து போயிற்று. இப்போது போய் விசாரித்தால். இதை முன்பே கேட்டிருக்க வேண்டாமா என்பார்கள். கேட்டு ஆகப் போவதும் இல்லை; நன்கு ஆராயாமல் போய் விழுந்தான் என்று அசட்டுப்பட்டம் கட்டிக் கொள்வது தவிர! கேட்டுக் கிடைக்கப்போகும் லாபமும் எதுவும் இல்லை.

ஆனால் இவள்? அவனது எதிர்காலம் அவள். அவள் விஷயத்தை ஒதுக்க முடியாது!

மனைவியை அணுகும் முறை பற்றித் தனஞ்சயன் ஒரு முடிவுக்கு வரு முன்னதாகவே கதவு திறந்து. அபரஞ்சி உள்ளே வந்ததும், மீண்டும் மூடிக்கொண்டது.

முற்றிலும் வேறு அலங்காரம்! இப்போது ரதியாகத் தான் தோன்றினாள. கேட்க நினைத்ததெல்லாம் தனஞ் சயனுக்கு மறந்துவிடும் போல் இருந்தது.

அன்றைய அளவில், அபரஞ்சி நடந்துகொண்ட முறையினால், அவள் நேரே வந்து தன் காலில் விழுந்து வணங்குவாள் என்று அவன் எதிர்பார்க்கவில்லை. அப் படி விழவும் இல்லை.

அதற்காக, அவள் ஓடிவந்து அவன் கைகளில் விழுந்து விடவும் இல்லை.

சலுகையும், சிறு வெட்கமுமான பார்வையுடன், கணவனை நோக்கியபடி அபரஞ்சி கதவருகிலேயே நின்றிருந்தாள். அவன் அழைக்க வேண்டும் என்றோ?

அழைத்தான்!

பிகு பண்ணாமல் வந்தவள், பட்டர்ஃப்ளை ஸ்டீல் ஃப்ளாஸ்க்கில் ஊற்றி வைக்கப்பட்டிருந்த பாலை, அருகி விருந்த கப்பில் ஊற்றியபடி, ''இதை வீணாக விட்டு விடக் கூடாதாம், குடித்து முடித்து விடவேண்டும் என்று உங்கள் அம்மா திருப்பித் திருப்பிச் சொன்னார்கள். உங்களுக்குச் சூடு எவ்வளவு இருக்க வேண்டும்?'' என்று கேட்டாள்.

''பால் மிதச் சூடுதான். காஃபிதான் சூடாக இருக்க வேண்டும்'' என்று அவன் தகவல் தரவும், ''அப்படி யானால் இப்படியே சற்று நேரம் இருந்து ஆறட்டும். அதற்குள் நீங்கள் பழம் ஏதாவது சாப்பிடுகிறீர்களா? அல்லது ஸ்வீட் ஏதாவது? எதெது பிடிக்கும், சொல்லுங் கள்?'' என்று அவள் விசாரிக்க, அவன் பதில் தருவ தோடு, தன் பங்குக்கு விசாரிக்க, அதற்குள் பால் அவ னுக்கு விருப்பமான சூட்டுக்கு ஆறிவிட, இருவருமே பாலைக் குடித்தனர். பாலைக் குடித்து முடிக்கும்போது, இருவரும் ஒருவருக்கொருவர், 'தனா'வும், 'ரஞ்சி'யும் ஆகிவிட்டிருந்தனர்.

''பால் இருந்தது; அப்படியே வைத்தால் நாற்றம் அடிக்கும். கழுவி வைத்து விட்டு வருகிறேன்'' என்று ரைத்தபடி, ஃப்ளாஸ்க்கையும், கப்புகளையும் எடுத்துக் கொண்டு அபரஞ்சி குளியல் அறைக்குள் செல்லவும், திடுமென தனஞ்சயன் விழிப்பு வந்தாற் போலத் தன் னைத்தானே உலுக்கி விட்டுக் கொண்டான்.

அவள் பேச்சில் ஈடுபட்டு, தான் நினைத்திருந்ததை அவன் மறந்தே விட்டானே! நல்லவேளை! இப்போ தாவது நினைவு வந்தது!

குளியல் அறையிலிருந்து திரும்பி வந்து, கழுவி வைத்தவற்றை ஒழுங்காக அடுக்கி வைத்துவிட்டு, அபரஞ்சி கட்டிலில் வந்து அமர்ந்தாள்.

அனாவசியமான நாணல், கோணல் இல்லாமல் அவள் பழகியது, தனஞ்சயனுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்த போதும் பிடித்தமாகவும் இருந்தது. ஆனால், அவள் அவனுக்கு முழுமையாகப் பிடித்தமானவள் ஆவாளா?

யோசனையோடு, ''என்னை இதற்குமுன் பார்த் திருக்கிறாயா, அபரஞ்சி?'' என்று மெல்லத் தொடங்கி னான் தனஞ்சயன்.

''ஓ, பார்த்திருக்கிறேனே!'' என்ற பதிலில், இவ்வ ளவு எளிதாக ஒத்துக் கொள் கிறாளே என்று அவன் திகைத்துவிட, ''∴போட்டோவில்!'' என்றுரைத்துச் சிரித் தாள் அவள்.

இவளுக்கு வேடிக்கையாக இருக்கிறதா என்று அவள் புகையுமுன், ''ஆனால், அதற்கு முன்னும் பல முறை பார்த்திருக்கிறேன்'' என்றாள் அவள் சீரியசான குரலில்.

இவள் இப்போது சொல்லப்போகிறாள், விவரம் கூறி, அவனிடம் மன்னிப்புக் கேட்கப் போகிறாள்... என்று தனஞ்சயன் ஆவலாகக் காத்திருக்க, ''எத்... தனையோ பிறவிகளில்! நான் பிறவி எடுக்கத் தொடங் கியதிலிருந்தே நீங்களும் நானும்தான் இணையாக இருத் திருப்போம் என்று நினைக்கிறேன். இம்மைக்கும் ஏழேழு பிறவிக்கும் மறுமைக்கும் பற்றாவான்' என்று கடவுளைப் பற்றிச் சொல்லுவார்களே! அதுபோல, எத்தனையோ

பிறவிகளில் உங்களோடு ஒன்றிப் பழகிய உணர்வு, உங்கள் புகைப்படத்தைப் பார்த்ததுமே எனக்கு உண்டா யிற்று'' என்று கூறியபோது அபரஞ்சியின் விழிகளில் லேசாக நீர்த்திரையிட்டிருந்தது.

இந்தப் பேச்சில் மயங்கி, எதையும் தூண்டித் துருவா மல், தனஞ்சயன் விட்டுவிட வேண்டுமாக்கும்! என்ன தின்னக்கம்! கண்ணில் நீரைக்கூடக் கொண்டு வருவ தானால் இவள் எவ்வளவு பெரிய ஜாலக்காரியாக இருக்க வேண்டும்?

அவளது அருகாமையில் மூச்ச முட்டுவது போல உணர்ந்து, தனஞ்சயன் எழுந்து, ஜன்னல் அருகே சென்று நின்று, வெளியே இருளை வெறித்தான்.

குற்றத்தை ஒப்புக்கொண்டு அவனிடம் மன்னிப்புக் கேட்கும் பண்பாடு கூட அவளுக்கு இல்லையே! அவள் வெறுமனே வருத்தப்படுவதாகக் கூறியிருந்தால் கூடப் போதுமே. அவன் மனதார அவளை மன்னித்து விட்டி ருப்பானே! ஆனால், இந்த மாய்மாலக்காரி...

''உங்களுக்கு?'' என்று கீதமாய் அவள் கேட்ட போது 'திமிரா' என்று ஒரு கணம் தனஞ்சயன் திகைத்துத் திணறி போனான். பிறகே அவள் பேச்சு புரிந்து, ''நான் தான் உன் புகைப்படம் கூடப் பார்க்கவே இல்லையே!'' என்று தோளைக் குலுக்கினான்.

''ஆமாமில்லையா?'' என்றாள். அவள் அதைச் சாதாரணமாகவே ஏற்று, ''அப்போது நீங்கள் மேற்காசி யாவில் நாடு விட்டு நாடு, ஊர்விட்டு ஊர் சுற்றிக் கொண்டே இருந்ததால் தபால் ஏதும் போய்ச் சேராது; டெலி∴போனில் சொல்வது மட்டும்தான் முடியும் என் றார்களே! உங்கள் அம்மா பார்த்தால் போதும் என்று விட்டார்களாம்? 'சுத்த அம்மா கோண்டு' என்றாள்

ஆனால் அவள் கூட அத்தையை நேரில் பார்த்தபின் வாயை மூடிக் கொண்டாள். இவ்வளவு நல்ல மாமியாரைத் தந்ததற்கு நான் உங்களுக்குத்தான் நன்றி சொல்ல வேண்டும் இல்லையா?'' என்று அபரஞ்சி தானும் எழுந்து கணவன் அருகே வந்து நின்றாள்.

தலையை அவன் தோளில் சலுகையுடன் லேசாகச் சாய்த்து, ''மணப்பத்தவில் என்னை ஏன் அப்...படிப் பார்த்தீர்கள், தனா? என் 'செட்' எல்லோரும் என்னை ரொம்பவும் கேலி செய்தார்கள், உங்களுக்கு 'ஷாக்' அடித்துவிட்டதாம். நான்தான் அந்த 'ஷாக்'காம்.'' என்று இனிய குரலில் வெட்கமும் மகிழ்ச்சியுமாக மிழற்றினாள்.

''மகத்தான உண்மை!'' என்றான் அவன் ஒரு மாதிரிக்குரலில்.

மெய்தானே!

நெஞ்சழுத்தக்காரி! ஒன்றுமே நடந்திராதது போல என்ன நாடகம் போடுகிறாள்? இவளுக்குச் சரியான தண்டனை கொடுத்தே ஆகவேண்டும்! எப்படி?

கதைகளில் வருகிற மாதிரி, இவளைத் தொடாமல் தூர நிறுத்தி, 'வெளியேதான் கணவன் மனைவி; உள்ளே நீ யாரோ நான் யாரோ' என்று ஒதுக்கி வைக்கலாமா என்று யோசிக்கும்போதே அபரஞ்சியின் தலையில் குடிக்கொண்டதும், உடம்பில் பூசிக் கொண்டதும் கலந்த ஓர் இனிய மணம் தனஞ்சயனின் நாசியைத் தாக்கியது.

இவளது உள்ளம் எவ்வளவோ கடினமானதாக இருக்கலாம். ஆனால் பட்டின் மிருதுவும் மென்மையுமாகத் தோளில் சாய்ந்திருக்கும் இவளை எப்படி விலக்குவது?

அத்தோடு, தப்பு செய்தவள் அவள் மட்டுமே! அதற்காகத் திருமணமாகியும் பிரம்மச்சாரியாக அவன் ஏன் சன்னியாச வாழ்க்கை வாழ்ந்து சங்கடப்பட வேண்டும்?

இல்லை. இவளைத் தண்டிக்க வேறு வழி கண்டுபிடிக்க வேண்டும்... படித்த கதைகள் சில நினைவுக்கு வந்தன. ஆனால், படுக்கையில் ஒரு பெண்ணைப் பழிவாங்குவது என்றால்... அது மிகவும் கேவலமாக அவனுக்குத் தோன்றியது.

வேறென்ன என்று முயன்று யோசித்தபோது, தனஞ்சயனுக்கு அவனுடைய பெற்றோரின் நினைவு வந்தது.

நல்ல இல்லறம் இந்தப் பரம்பரைக்கே ராசியில்லை போலும்! அம்மா எவ்வளவோ நல்லவர்களாக இருந்தும், தங்கை சொல் கேட்டுப் பழகிப்போன அப்பா, அம்மாவை நல்லபடியாக நடத்தவில்லை. அவருடைய மகனுக்கோ மனைவியே சரியில்லை!

விடை தெரிந்துவிட்டது! வழி கிடைத்து விட்டது!

உரிமையோடு தோளில் சாய்ந்து நின்றவளிடம் தனஞ்சயன் மெல்லத் திரும்பினான்.

''அதிக நேரம் பேச்சில் கழித்துவிட்டோம் என்று நினைக்கிறேன்'' என்றான் கம்மிய குரலில்.

3

''அபரஞ்சியின் உள்ளம் உற்சாக வானில் சிறகடித்துப் பறந்து கொண்டு இருந்தது.

கிட்டத்தட்ட ஐந்து ஆண்டுகளாக - அவளுடைய அன்னை இறந்ததிலிருந்து அவள் மனதில் இருந்த வெறுமை மாறி, முதன்முதலாக அங்கே மகிழ்ச்சி நிரம்பியிருந்தது.

ஆனாலும் என்ன மாதிரி வயது அது நாயை இழப்பதற்கு? அன்னையை இழப்பது எந்த வயதிலும் துன்பம்தான் என்றாலும், கன்னிப்பருவத்தில் அடியெடுத்து வைக்கும் அந்தச் சமயத்தில் அது நேர்வது பெரும் கொடுமை! அந்தக் கொடிய இழப்புக்கு முன் சமூ - அபரஞ்சியுடைய தாய் - நடத்திய ஜீவமரணப் போராட்டம்! அம்மா இல்லாமல் போய் விடுவாளோ என்ற அச்சத்திலேயே அப்போது அபரஞ்சிக்குக் கை கால்களெல்லாம் சில்லிட்டுப் போகுமே!

அவள் இல்லையென்று முடிந்தபிறகு, இல்லாத தாயிடம் கேட்க எத்தனை எத்தனை கேள்விகள் அந்த இளநெஞ்சக் கூட்டினுள் முட்டி மோதின?! எதையும் கேட்க அவள் இல்லாததால், உள்ளேயே முடங்கி... சே..வேண்டாம் அதை நினைத்து நினைத்து, மீண்டும் துன்புறுவது கூடாது.

ஆனால் அந்தச் சமயத்தில் உதவிபுரிந்த பெரியப்பா, சித்தப்பா, அவர்களுடைய குடும்பத்தினரை எல்லாம் அபரஞ்சி நன்றியோடு எண்ணிப் பார்த்தாள்.

பெரியப்பாவும், சித்தப்பாவும்கூட ரத்த உறவு என்று சொல்லி விடலாம். ஆனால் அவர்களுடைய மனைவிமார்! இருவருமே அவளுக்காக எவ்வளவு பாடுபட்டார்கள்? அவர்களும், அவரவர் கணவரின் விருப்பம் என்று மட்டுமின்றி உண்மை அன்புடனேயே அவளுக்கு எவ்வளவோ உதவி செய்தார்களே?

இப்போதுகூட, இவ்வளவு அவசரமாகத் திருமணத்தை நடத்தியிரா விட்டால் இப்போதும் பெரியம்மாவும் சித்தியுமாகச் சேர்ந்து தூள் கிளப்பியிருப்பார்கள்.

பாரீசில், ஒரு இந்தியக் கலைநிகழ்ச்சியை நடத்தும் பொறுப்பை ஏற்றிருந்ததால் சித்திக்கு இங்கே வரமுடியவில்லை. 'தேனிலவுக்கு இங்கே வாடி!' என்று அன்பாக அழைத்தாளே.

பெரியம்மா பெரியப்பாதான் ரொம்ப அநியாயம்!

திருமணத்துக்கு இரண்டே நாட்கள் இருக்கும் போது, பெரியம்மாவுடைய நகப்பனாரின் நிலைமை கவலைக்கிடமாகி இருவரும் அங்கே தான் இருக்கிறார்கள்.

நல்லவேளையாக இரு வீட்டுப் பிள்ளைகளும் கலந்து கொண்டதால் வீடும் மண்டபமும் கலகலப்பாய் இருந்தது. இனி எல்லோரும் அவரவர் படிப்பு, கல்வி என்று பறந்து விடுவார்கள். பெரியப்பா பிள்ளைகள், முதலில் அவர்களுடைய தாத்தா வீட்டுக்கு வருவார்கள்... அந்தத் தாத்தாவுக்கு நல்லபடியாகக் குணமாகி விடவேண்டும் என்று அபரஞ்சி மனதார வேண்டிக் கொண்டாள்.

சென்னையில் திருமணம் முடிந்தபிறகு, மகளைக் கணவன் வீட்டில் கொண்டுவிட ஜெயபாண்டியன் வந்தார். விடைபெறுமுன், ''அபி, தாயில்லாப் பெண், நீங்கள் அவளுடைய இன்னொரு தாயாக இருப்பீர்கள் என்று மனதில் உறுதியாக பட்டதால்தானம்மா, மாப்பிள்ளையை நேரில் பாராமலேகூட நான் இந்தத் திருமணத்தை நிச்சயித்து நடத்தி வைத்தது. நானாவது தொழிலில் இறங்கி மற்றதை மறந்து விடுவேன், ஆனால், அவள் அம்மா போனபிறகு என் மகன் மிகவும் கஷ்டப்பட்டு விட்டாளம்மா. இப்படி, அப்படி என்று குடும்ப முறைகள் பற்றிக் கற்றுக் கொடுக்க தாய் இல்லாத பெண், ஏதேனும் தப்புத்தவறு செய்தாலும், நீங்கள் ஒரு தாயாக இருந்து அவளை மன்னித்து...'' என்று தந்தை கலங்கியதை எண்ணுகையில் அபரஞ்சிக்கு மிகவும் ஆச்சரியமாக இருந்தது.

தந்தைகூட இவ்வளவு உணர்வாரா? விழித்திருக்கும் பதினாறு மணிநேரமும் அவருக்குத் தொழில் தவிர வேறு என்னமே இராது என்று எண்ணுவாளே! அவரா, மகளுக்காக இப்படிக் கவலைப்படுகிறார்?

ஆனால், அவர் கலங்கியபோது அவளுக்கும் தாங்க முடியாமல் கண்ணைக் கரித்துக் கொண்டு வந்தது!

கம்மா சென்றால், தந்தையும் மகளுமாக ஒரு மூச்சு அழுதிருப்பார்களோ, என்னவோ? ஆனால் அவளுடைய அன்பான மாமியார் அப்படி ஏதும் நடக்கவிடவில்லை.

"என்ன அண்ணா, நீங்கள் சின்னப்பிள்ளை மாதிரி? முதலில் கண்ணைத் துடையுங்கள். உங்களைப் பார்த்து அபியும் அழப் போகிறாள்! பாருங்கள் அண்ணா என்னைப் பொறுத்தவரையில் கலைவாணி போல அபியும் எனக்கு ஒரு மகள்தான். அந்த பங்களூர்க் கல்யாணத்தில் எப்போது அபியை முதல் முதலாக நான் பார்த்தேனோ, அப்போதே எனக்கு அப்படி ஒரு பிடிப்பு வந்து விட்டது. அதனால்தானே மருமகளாக்கிக் கொள்ளவே நான் ஆசைப்பட்டேன்! மகளானால் என்ன, மருமகளானால் என்ன? இருவரும் என் மக்களே. அவளைப் பற்றி நீங்கள் கொஞ்சம்கூடக் கவலைப் படவே வேண்டாம்." என்று சரளா கூறியது அப்பா, பெண் இருவருக்குமே ஆற்றும் மருந்தாக அமைந்தது.

சரளா வெறும் பேச்சுக்காகச் சொன்ன வார்த்தைகள் அல்ல அவை. மெய்யாகவே மருமகளிடம் அவள் பாசத்தைக் கொட்டினாள். எப்படி, மகளை 'வாணிம்மா' என்பாளோ, அதைப்போலவே மருமகளையும் 'அபிம்மா' என்று அதே கனிவுடனேயேதான் அழைத்தாள்.

சத்துள்ளது பார்த்துச் சாப்பிடச் சொல்வது, இரு வேளை பாலைக் குடிக்க வைப்பது, தலைக்கு ஊற்றினால் சாம்பிராணிப் புகைபோட்டுக் கூந்தலைக் காயவைப்பது... கலைவாணிக்குச் செய்யும் அத்தனையும் அதே பாசமும் உரிமையுமாக அபரஞ்சிக்கும் அவள் செய்யவே, அபரஞ்சியும் அவளை 'அத்தை' என்று அழைத்தாலும் அன்னையாகவே எண்ணத் தொடங்கி விட்டாள்.

அதேபோல, அபரஞ்சிக்குத் தன் நாத்தனாரையும் மிகவும் பிடித்துப் போயிற்று. 'அண்ணி, அண்ணி' என்று அவள் ஆசையாகப் பழகியதும், வேறு வீடு வந்திருக்கிறோம் என்ற எண்ணத்தை அபரஞ்சிக்கு அடியோடு நீக்கியது. "எங்கள் அண்ணியின் கூந்தல்தான், இங்கே இருக்கும் எல்லோரையும் விட அதிக அடர்த்தி, அதிக நீளமானது" என்று பெருமையாகத் தம்பட்டம் அடிப்பதைக் கேட்கவே அபரஞ்சிக்கு ஆனந்தமாகவும், கூடவே ஆச்சரியமாகவும் இருக்கும்... கொஞ்சம்கூடப் பொறாமை உணர்ச்சியே இல்லாமல் பெருமை மட்டுமே படுவது என்றால், அவள் மனதில் எவ்வளவு அன்பு இருக்க வேண்டும்? தாயைப் போலப் பெண்!

ஒற்றை மகளாய் வளர்ந்திருந்த அபரஞ்சிக்குத் தாயோடு தங்கையும் கிடைத்த உணர்வுதான்.

புகுந்த வீடு சொந்த வீடாக அவளுக்குத் தோன்ற மூன்றாவது காரணம் தனஞ்சயன்.

இந்தப் பட்டியலில் முதலில் இருக்க வேண்டியது அவன் பெயர் தான். ஆனால், மாமியாரும், நாத்தனாரும் கிட்டத்தட்ட ஒரு மாதமாகப் பழகி விட்டவர்கள். ஆனால் தனஞ்சயனை நேரில் பார்த்து இரண்டே நாட்கள் தானே ஆகின்றன?

யைப் பற்றி, இல்லாததையும், பொல்லாததையும் தன் அண்ணனிடம் சொல்லி, வீட்டில் கலகமூட்டுவதற்காகவே அவள் அங்கே வந்திருப்பது போல அபரஞ்சிக்குத் தோன்றியது.

அவளது குறிக்கோள், அதுமட்டுமல்ல என்பதை அப்போது வசந்தா நிரூபித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

"அண்ணா, பரணில், நான் சின்ன வயதில் வென்னீர் வைத்துக் குளித்த அண்டா இருக்கிறது. அம்மா அதை எனக்குத் தருவதாகச் சொல்லியிருந்தார்கள். இந்த வீட்டில் எது எதுவோ எப்படியோ கிடந்து அழிகிறது! இந்த அண்டாவை மட்டும் அண்ணி பத்திரமாய்த் தூக்கிப் பரணில் போட்டு விட்டாள். இப்போது ஆள்காரன் எல்லாம் புதுத் துணிக்காக வந்திருக்கிறார்களே, ஒருவனைப் பரணில் ஏறி எடுத்துத் தரச் சொல்லுங்களேன்?" என்று சொல்லிக் கொண்டு இருந்தாள்.

உடனேயே உலகநாதனும், "ஏய், யாரங்கே... கடலையா? பரணில் ஏறி அம்மா கேட்கிறதை எடுத்துக் கொடடா" என்று கூறித் திரும்பினார்.

பின்னோடு சென்று, "அப்புறம் என் வெள்ளித் தட்டு? இரட்டைத் தட்டு அண்ணா. அதைச் சரளா அண்ணி அறை வீட்டில் அவள் பீரோவிலேயே வைத்துப் பூட்டியிருக்கிறாளே?... எப்படியோ, அவர்கள் வீட்டில் சரியாகத்தான் உள் பெண்டாட்டிக்குப் பெயர் வைத்திருக்கிறார்கள். சரளைக் கல்லுமாதிரி என்னைக் குத்திக் கொண்டே தான் இருக்கிறாள்! இல்லையானால் நான் சாப்பிட்ட தட்டுகளை எடுத்துப் பீரோவில் வைத்துப் பூட்டுவாளா?" என்று வசந்தா, மிக வருத்தமாகச் சத்தமாக ஒரு பெருமூச்சு விட்டாள்.

ஆனால், மெய்யாகவே அவனை அறிந்து இரண்டே நாட்கள்தான் ஆகின்றனவா? நம்ப முடியவில்லை அவளால். தனஞ்சயனிடமே சொன்னது போல இது ஜன்மாந்திரத் தொடர்பு என்றேதான் அபரஞ்சி உணர்ந்தாள். வாய்விட்டுச் சொல்லா விட்டாலும், தனஞ்சயனுக்கும் அதே உணர்வு இருக்கிறது என்றுதான் அவளுக்குத் தோன்றியது மற்றபடி...

முகம் சிவக்கத் திரும்பியவளின் முகம் சட்டென மாறியது. ஏனெனில் அங்கே நின்று கொண்டிருந்தவர்கள், அவளுடைய மாமனார் உலகநாதனும், அவருடைய தங்கை வசந்தாவும்.

மனைவி, மகள் அபரஞ்சியிடம் காட்டியது போல முழுமையான பிரியம் காட்டாவிட்டாலும், உலகநாதன் வீட்டுக்கு வந்த மருமகளிடம் வெறுப்பு, கோபம் என்று விவக்கி வைக்கவும் இல்லை. வீட்டின் ஓர் அங்கமாக மருமகளை ஏற்றுக்கொண்ட அவர், அதற்குமேல் அவளுக்கு முக்கியத்துவம் எதுவும் கொடுக்கவும் இல்லை.

தாயாராக ஒரு மாமியாரும், தங்கையாக ஒரு நாத்தனாரும் கிடைத்தது தனது அதிருஷ்டம் என்று எண்ணிய அபரஞ்சி, மாமனாரும், அதேபோல உருக வேண்டும் என்று பெரிதாக எதிர்பார்க்கவில்லை; ஆகவே, அவள் அவரது விஷயமாகக் குறைப்படவும் இல்லை.

ஆனால், மாமனார், தன் மாமியாரை நடத்தும் விதம் மட்டும் அபரஞ்சிக்குக் கொஞ்சமும் சரியாகப் படவில்லை.

அதுவும், மாமியாருடைய நாத்தனாரை அவளுக்குக் கொஞ்சமும் பிடிக்கவில்லை. அண்ணன் மனைவி

தார்க்கோலிட்டது போல ஆயிற்று உலகநாதனுக்கு. புதியவளாக வீட்டுக்கு வந்திருக்கும் மருமகள் ஒருத்தி பார்த்துக்கொண்டு இருக்கிறாளே, இவள் நாளை நம் மனைவியை மதிப்பாளா என்ற எண்ணமே இல்லாமல், ''ஏய் சரளா, கழுதை, எங்கே போய்த் தொலைந்தாய்?'' என்று கூச்சலிட்டார்.

''இருந்து கொண்டு உனக்கு ஏன் இந்த கெட்ட புத்தி? முதலில் அந்த வெள்ளித்தட்டு இரண்டையும் எடுத்து வந்து என் கண்முன்னால் அவளிடம் கொடு. ஒடு. ஜல்தி'' என்று விரட்டினார்.

உடல் பதற ஓடிவந்த மனைவியிடம், ''போய் பீரோவில் வைத்திருக்கும் இரண்டு வெள்ளித் தட்டுகளையும் எடுத்து வந்து வசந்தாவிடம் கொடு'' என்றார் அதட்டலாக.

''அது..'' என்று சரளா சற்றுத் தயங்கவும் அவருக்கு ஒரேயடியாய்க் கோபம் வந்துவிட்டது. ''ஏண்டி.. இது என்ன, உன் அப்பன் வீடு மாதிரி, ''என்னிச் சுட்டேன் பனியாரம்; பேணித் தின்னும் மாப்பிள்ளை என்று ஒன்றும் இல்லாத இடமா? எல்லாம் ஒன்றுக்குப் பத்தாக வாங்கிப் போடுகிறேன். ஒழுங்காகப் பத்திரப்படுத்தாமல் நீ சீரழிப்பதற்கும் சேர்த்தே சம்பாதித்துப் போடுகிறேன். இங்கே இருந்து கொண்டு உனக்கு ஏண்டி, இந்தக் கெட்டபுத்தி? இதற்கு மேல் ஒரு நிமிடம் இங்கே நீ நின்றாயானால் எனக்குக் கெட்ட கோபம் வரும். போ... நடக்காதே ஒடு. ஒடிப்போய்த் தட்டுகளை எடுத்து வா...'' என்றார் கோபமும் இளக்காரமுமாக.

இரு பெரிய வெள்ளித் தட்டுகளை எடுத்து வந்து, ஒருபுறமாய்த் திருப்பி, உலகநாதனிடம் நீட்டினாள் சரளா.

அதை வாங்காமல், ''மூடம்! நிர் மூடம்! வசந்தாவிடம் கொடு என்றால் என்னிடம் நீட்டுகிறாயே! இப்போது எனக்கு எதற்கு இந்தத் தட்டு? போ போய் அவளிடம் கொடு!'' என்று உறுமினார் அவர்.

பரணில் அண்டா எடுக்க வந்த வேலையாள் நிற்கிறான்; துவைக்க எடுத்து வந்த துணியோடு வேலைக்காரி நிற்கிறாள்; அவர்களைத் தாண்டிச் செல்ல முடியாமல், புது மருமகள் நிற்கிறாள்!

இவர்கள் அத்தனை பேருமே, சரளாவை மதித்து, அவள் பேச்சு கேட்டு நடக்க வேண்டியவர்கள், அவர்கள் முன்னிலையில் வீட்டுத்தலைவர் அவளை இவ்வளவு அவமதித்தால், மற்றவர்களின் மதிப்பு அவளுக்கு எப்படிக் கிட்டும்? அதைப்பற்றிய அக்கறையே இல்லாமல் என்ன பேச்சு பேசுகிறார்!

அபரஞ்சிக்கு மனம் சுணங்கியது.

பேராசை, கண்களில் மின்ன, தட்டுகளை வாங்கித் திருப்பித் திருப்பிப் பார்த்த வசந்தாவின் விழிகள் அகன்றன. தன்னிச்சையாய் அவளது கைகள் தட்டுகளை மற்றவர் பார்வை படாமல் மறைக்கும் முயற்சியாய் பின்னே கொண்டு சென்றன. ஆனால் வேகமாக யோசித்து, ஒரு விடையும் கண்டு, தட்டுகளை மீண்டும் முன்னே கொணர்ந்து, அண்ணனின் முன் நீட்டினாள். ''பாருங்கள் அண்ணா, என் தட்டுகள்! இந்த அண்ணி எவ்வளவு கள்ளத்தனமாய் அவள் பெயரைப் பொறித்து வைத்திருக்கிறாள். நீங்களே பாருங்கள். அதை மாற்றி அடிக்காமல் வைத்திருந்தால் பார்க்கிறவர்கள், அண்ணியின் தட்டை நான் எடுத்துக் கொண்டேன் என்று என்னையல்லவா தப்பாக நினைப்பார்கள்!'' என்று கண்ணைக் கசக்கினாள்.

''அடடா! அழாதே வசந்தம். அவள் கிடக்கிறாள் பேராசைப் பிண்டம்! கால் வயிற்றுக் கஞ்சிக்குச் சிங்கி யடித்துக் கொண்டிருந்தவர்களை வீட்டுக்குள் கொண்டு வந்தால் இப்படித்தான் கேவலப்பட வேண்டியிருக்கும். தட்டுகளை நகைக் கடையில் கொடுத்துத் தேய்த்து சரிபண்ணிக் கொள். போ, இப்போது தட்டுகளை உள்ளே எடுத்து வை... வேறு ஏதேனும் வேண்டுமானாலும் தயங்காமல் கேள்'' என்று தங்கையைச் சமாதானம் செய்தார் உலகநாதன்.

''என்னத்தை அண்ணா, கேட்பது? இரண்டு தட்டு களுக்கே இந்தப் பாடாக இருக்கிறது! பூரணியைத் தனத்துக்குத்தான் கட்டவில்லை...'' என்று வசந்தா தொடங்கவும் அபரஞ்சி சற்றே திடுக்கிட்டாள். இப்படி ஒரு முயற்சி நடந்ததாமா?

''...அப்போது என்ன சொன்னீர்கள்? நினைவிருக் கிறதா? கலை மாதிரி பூரணியும் உங்களுக்குப் பெண் மாதிரிதான்; அவள் திருமணம் உங்கள் பொறுப்பு என்றீர் களே! இந்தத் தட்டுகளைத் தரவே மனமில்லை இன்ன மும் நகை, ரொக்கம், கொடுக்க எப்படி மனம் வரும்?'' என்று வருத்தமாய் மூக்கை உறிஞ்சினாள் தங்கைக்காரி. ''எனக்கு வாய்த்த புருஷன் சரியாக இருந்திருந்தால் நான் ஏன் அடுத்தவளிடம் கையேந்துகிறேன்?'' என்று முகத்தை மூடியிருந்த சேலைத்தலைப்பினுள் விசும்பி னாள்.

''ச்ச.. இதுதானே இந்தப் பெண் பிள்ளைகளிடம்? ஒரு வார்த்தை சொல்லுமுன் படிப்படியாய்க் கண்ணில் வடியவிடுவது? இப்போது பூரணிக்குச் செய்வதாகச் சொன்னது நானா உன் அண்ணியா? நான் முடியாது என்று சொன்னால் நானே நீ னளையிட வேண்டும்? முதலில் அழுகையை நிறுத்து!'' என்று எரிந்து விழவும்

சட்டென 'ஸ்விட்ச்' போட்ட மாதிரி வசந்தாவின் அழுகை நின்றது.

''அண்ணியை என்னிக் கொஞ்சம் பயந்துவிட் டேன் அண்ணா. அந்தப் பயத்தில் நீங்கள் பெண்டாட்டி சொல்படி ஆடுகிறவர் இல்லை என்பதை மறந்து விட் டேன். தயவுசெய்து அதை மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள் அண்ணா'' என்றுரைத்து, அண்ணனின் கால்களில் விழுந்து எழுந்து, ''நீங்கள் இருக்கும் போது எனக்கு என்ன கவலை?'' என்று பல்லைக் காட்டினாள்.

நாலுபேர் பார்த்திருக்க, தங்கை தன் காலில் விழுந் தது உலகநாதனுக்கு சொல்லொணாத பெருமைதான். ஆனால் அதைக் காட்டிக் கொள்ளாமல், ''ம்... அந்த நினைப்பு இருந்தால் போதும்'' என்று அமர்த்தலாக மொழிந்து விட்டுத் திரும்பியவர், சற்று நின்று, ''இதோ பார், மரியாதை எல்லாம் மனதில் இருந்தால் போதும். இப்படிக் காலில் விழுவதெல்லாம் எதற்கு'' என்று சுற்றிலும் ஒரு பெருமிதப் பார்வை பார்த்துவிட்டு அங்கி ருந்து அகன்றார்.

'காலில் விழாதே' என்று அவர் ஒரு வார்த்தை கூறவில்லை என்பதை வியப்புடன் அபரஞ்சி உணர்ந் தாள். அவருடைய தங்கை உண்மையாகவே மரியாதை யுடன் காலில் விழுந்ததாகவா மாமனார் எண்ணுகிறார்! என்ன ஏமாளித்தனம்!

கள்ளப்பார்வையுடன் வசந்தாவும், சங்கடத்துடன் வேலையாட்களும் அகன்றுவிட, ஓய்ந்து நின்ற மாமி யாரை அபரஞ்சி மெல்ல அணுகினாள்.

''அத்தை..'' என்று மென்மையாக அழைத்தாள். ''என் முன்னிலையில் மாமா திட்டிவிட்டார் என்று அவமானமாக... வருத்தமாக இருக்கிறதா, அத்தை?

எனக்குத் தாண்டிக் கொண்டு செல்ல முடியவில்லை, அத்தை! சாரி!'' என்றாள் இதமான குரலில்.

திரும்பி, மருமகளின் தலையை வருடிவிட்டாள் சரளா. ஒரு வருத்தமான முறுவலுடன். ''யார் யார் முன்னெல்லாமோ சிறுமைப்பட்டு விட்டேன் அம்மா. கலை பார்க்க உன் மாமாவிடம் திட்டு வாங்கவில் லையா? அவள் போலத்தானே நீயும்? அது ஒன்றும் இல்லை.. ஆனால்...'' என்று பெருமூச்சு விட்டாள்.

''பின்னே? இந்த இரண்டு வெள்ளித் தட்டுக்காகவா இந்த வருத்தம்?'' என்ற கேள்வியை அவள் முகத்தில் படித்து, ''இந்த இரண்டு வெள்ளித் தட்டுகளும் என் பெற்றோர் எனக்குச் சீதனமாகக் கொடுத்தவை. உன் மாமா சொன்னது போல கஞ்சிக்குச் சிங்கியடித்தவர்கள் அல்ல என்றாலும், என் அப்பா அதிக வசதியுடையவர் அல்லதான். வளமான இடத்தில் வாழப்போகிற பெண்ணை யாரும் குறைவாகப் பேசிவிடக் கூடாது என்ற வீட்டில் இருந்தவற்றை எல்லாம் உருக்கி விளக்கு, தட்டு என்று செய்து கொடுத்தார்... இலக்கு மாதிரி மெலிசாக இருக்கிறதாக இந்த அண்ணி மூட்டிக் கொடுத்த நால் அன்றைக்கே என் மாமியார் தட்டுகளை என்முன் வீசி எறிந்து விட்டார்கள். எடுத்து பீரோவில் வைத்திருந் தேன்...'' என்றாள் சரளா வேதனையுடன்.

''விளக்கு?''

''இரண்டு. இரண்டு விளக்குகளுமே எப்போதோ போய்விட்டன.''

''மாமாவிடம் சொல்லியிருக்கலாமே, அத்தை!'' என்றாள் மருமகள்.

நிராசையுடன் பெருமூச்செறிந்தாள் மாமியார். ''வாய் திறந்து ஒரு வார்த்தை நம்மைப் பேசவிடமாட்டா

ரம்மா. அதனால் தான் தட்டில் பொறித்த எழுத்துகள் தெரியும்படி வைத்து அவரிடம் தட்டை நீட்டினேன். என்ன ஆயிற்று பார்த்தாயல்லவா?''

''ஆனாலும் உங்களிடம் ஒரு வார்த்தை என்ன வென்று கேளாமல் இப்படித் தங்கை சொல்லே வேதம் என்று நடந்து கொண்டது ரொம்பவும் அநியாயம், அத்தை!'' என்று அபரஞ்சி மனதில் பட்டதை ஒளியாமல் உரைத்தாள்.

''ஒரேயடியாய் அவரையும் குற்றம் கூறுவதற்கு இல்லை, அபி. முதலிலேயே மனைவி என்பவள், கணவ னைப் புகுந்த வீட்டாரிடமிருந்து பிரிப்பதற்காகவே வந்தி ருப்பவள், சற்றும் நம்பத்தகாதவள் என்று பலமாக உருவேற்றியிருந்தார்கள், நம்மிடையே உதாரணங் களுக்கா பஞ்சம்? 'பொம்பளை சிரிச்சா போச்சு புகை யிலை விரிச்சா போச்சு!' என்று தாராளமாய்ச் சொல்லி விடுவார்கள். நாம் வாய் திறந்து சிரிப்பதே நப்பாகி விடும்! ஒரு வார்த்தை பரிந்து பேகலது போலத் தோன்றி னால் கூடத் 'தலையணை மந்திரம்' வேலை செய்யத் தொடங்கி விட்டதாகி விடும்! அண்ணி தொடங்கி வைக்க, என் மாமியார், மாமனார் - இன்னும் யார் யாரோ இச்சகம் பேசிப் பிழைக்கும் எத்தனையோ பேர் சேர்ந்து கொள்ள அவருக்கும் தலைநிமிர முடியாது! பெண்டாட்டி சொல் கேட்கிறான் என்று யாரேனும் சொல்லி விடுவார்களோ என்ற பயத்திலேயே உன் மாமா இரண்டு மடங்கு எகிறுவார்.''

யாரிடம் கொட்டுவோம் என்று சரளாவுக்கு இருந் ததோ என்னவோ! கன்னிப் பெண்ணான சின்ன மகளி டம் சொல்ல மனமின்றி வைத்திருந்தனவற்றைக் கூட சரளா மருமகளிடம் - அவளும் ஒரு காலத்தில் இந்த வீட்டு மருமகளாக வந்தவள்தானே? அந்த 'சக' உணர்ச்

சியில் எதையும் மறைக்கத் தோன்றாமல் வெளிப்படையாகக் கூறினாள்.

''ஆனால் அத்தை, இந்த வசந்தாப் பெரியம்மாவும் - தப்பு; சித்தி என்று கூப்பிடச் சொன்னார்களே! - அவர்களும் ஒரு பெண்தானே? இன்னொரு வீட்டில் இதேபோல மருமகளாகச் சென்று வாழ வேண்டியவர்கள் - வாழ்கிறவர்கள் எப்படி அத்தை உங்களை இந்தப்பாடு படுத்துகிறார்கள்? முதலிலிருந்தே இப்படித்தான் போலிருக்கிறது? எப்படி முடிந்தது?'' என்று மருமகள் விசாரித்தாள்.

''அதுவும் என் தலைவிதிதான்!'' என்றாள் சரளா ஒரு வருத்தமான முறுவலுடன். ''முதலிலேயே வசந்தா அண்ணி கொஞ்சம் வக்கிரம்தான். எங்கள் திருமணத்தின் போது அவர்களுக்கும் கல்யாணம் நிச்சயமாகியிருந்தது. அப்போதெல்லாம் இவ்வளவு கிடையாது. அவ்வப்போது, லேசாகத் தகராறு கிளப்புவதோடு சரி, எப்படியோ அந்தத் திருமணப் பேச்சு முறிந்து போய் விட்டது. அவ்வளவுதான். புதுப் பெண்ணாக வீட்டில் வளைய வந்த நான் விரோதியாகிப் போனேன். அதன்பிறகு ஐந்து ஆண்டுகள் அவர்கள் திருமணம் தள்ளிக் கொண்டே போய் விட்டது... கேட்க வேண்டுமா? பிறகு அவர்கள் மகளைத் தனாவுக்குப் பண்ண வேண்டும் என்று வந்தார்கள். எனக்கு ஒரே பயம்! ஆனால் என் மனம் புரிந்து தனா எப்படியோ சமாளித்து விட்டான். அதுவும் கோபம் தான்.''

''உங்கள் பிறந்த வீட்டில் யாரும் ஒன்றும் சொல்லவில்லையா, அத்தை? அவர்கள் முன்னிலையிலாவது ஒழுங்காக நடப்பார்களா?... அல்லது...''

''சொன்னேனேம்மா! எங்கள் வீட்டார் வசதியில் குறைந்தவர்கள். உரக்கப் பேசும் திடம் கிடையாது. அத்தோடு... அத்தோடு, முதலில் ஒருதரம் என் பெற்றோர் வந்தபோது, 'பெண்ணைத் திருமணம் செய்து கொடுத்தால் அதன்பிறகு அவள் வீட்டில் நடக்கும் நல்லது கெட்டதுக்குத்தான் அங்கே போகலாமே தவிர சும்மா சும்மா போய்ச் சாப்பாட்டுக்கு நிற்கக் கூடாது' என்று என் மாமனார் அவர்களிடம் சொன்னாராம்! பணம் குறைவு என்றாலும் அவர்களுக்குத் தன்மானம் அதிகம்! அப்புறம் அவர்கள்... போகாமல் தீராது என்றால் ஒழிய இந்த பக்கம் வந்தது இல்லை! இப்போது அவர்கள் இல்லவும் இல்லை!'' என்று பெருமூச்செறிந்தாள் மாமியார்.

''ஆனால் மாமா? தன் மாமனார் வீடு என்று ஒரு பாசம் பற்று இருக்குமல்லவா? அவர் ஒன்றும் சொல்லவில்லையா?''

''உன் மாமாவா?'' என்றாள் சரளா கசப்புடன். ''திருமணமாகி மறுவீடு செல்வது அப்போதெல்லாம் ஒரு முக்கியச் சடங்கு மாதிரி. அப்படிப் போயிருந்தபோது கூடுதலாக ஒருநாள் தங்கி விட்டு வந்தோம். அவ்வளவுதான். பெண்டாட்டி வீட்டில் இவர்கள் குடும்ப மானத்தை அடகு வைத்து விட்டதாக எல்லோர் முன்னிலையிலும் என் மாமனார் என்னமாய்க் கத்தினார் தெரியுமா? எங்கள் இருவருக்கும் தலை நிமிர முடியாமல் போய்விட்டது!''

'அதுதான் அத்தை, நான் சொல்வதும், அப்போது உங்களோடு கூடச் சேர்ந்து கஷ்டப்பட்டிருப்பார்தானே? அத்தை, அநியாயம் என்று அன்று சேர்ந்து அவமானப் பட்டார். இப்போது, அதேபோல உங்களை அவமானப் பட வைப்பது என்ன நியாயம்?''

''முன்னோர் சென்ற வழி அம்மா. தடம் பிசகாமல்; அவருடைய அப்பா போலவே நடந்து கொள்கிறார்! ஆனால், நல்லவேளையாக, தனா அப்படியில்லை. அவன் இதுபோல நடந்து கொள்ள மாட்டான் என்பதே எனக்குப் பெரிய நிம்மதி!'' என்று, தலையை உலுக்கிப் பழைய நினைவுகளை விலக்கிக் கொள்ள முயன்றபடி சரளா முறுவலித்தாள்.

அவளும், அவளோடுகூடச் சேர்ந்து புன்னகை புரிந்து அவளுடைய மருமகளும் அதிர்ந்துபோகிற விதமாய், அபரஞ்சியின் முகத்தில் மோதிச் சிதறிச் சில துளிகள் கீழே விழுந்தன.

பிரமிப்புடன் பார்த்தபோது, அங்கே தனஞ்சயன் நின்று கொண்டிருந்தான். ''திருமணம் என்பது, சும்மா உட்கார்ந்து தின்னும் சொகுசு வாழ்க்கைக்கு உரிய 'லைசன்ஸ்' அல்ல. நாலு நாட்களாக என் நல்ல துணிமணிகள் அப்படியே கிடந்து நாறுகின்றன! அவைகளைத் துவைத்துக்கூடப் போடாமல், மகாராணி இங்கே என்ன வெட்டி முறிக்கிறாய்?''

தங்கள் காதுகளையே நம்ப மாட்டாதவர்களாய் பெண்கள் இருவரும் திகைத்து விழிக்க, திரும்பி நடந்தபடி, ''நீயே இவைகளைத் துவைத்து, அயர்ன் செய்து எடுத்து வை!'' என்று தொண்டை செறுமி, ஓர் உத்தரவிட்டுச் சென்றான் அவன்.

4

அபரஞ்சியும் சரளாவும் பேசிக் கொண்டிருந்த இடம் வீட்டினுள் எந்த அறையும் அல்ல. வசந்தாவின் குணத்துக்கும் பெரும்பாலும், தாயையே கொண்டிருந்த

அவளுடைய மகள் பூரணியின் தன்மைக்கும் இருவரும் சாவித் துவாரத்திலேயே காதை வைத்து ஒட்டுக் கேட்கக் கூடியவர்களே! மனம் விட்டுப் பேசுகிற இந்தப் பேச்சைக் கேட்டால் அப்புறம் வாழ்வை நரகமாக்க வேறு ஒன்றுமே தேவையிராது என்று அறிந்திருந்தமையால், சரளா, தன் மனதைக் கொட்டுவதற்கு மருமகளைக் கூட்டிக்கொண்டு வீட்டின் பின்புறத் தோட்டத்துக்கு அழைத்துச் சென்றிருந்தாள்.

வீட்டுக்கும் கிணற்றுக்கும் இடையே இருந்த - மாமரத்து நிழலில் போடப்பட்டிருந்த கல் பெஞ்சியில் அமர்ந்து இருவரும் பேசிக் கொண்டு இருந்தனர். மெல்லிய குரலில்தான். ஐந்தடி தூரத்துக்கு வந்துவிட்டவர்களுக்குக் கூட அவர்கள் பேச்சைத் தெளிவாகக் கேட்க முடியாது.

ஆனால், அவர்களது உரையாடலைக் கேட்க முடியாவிட்டாலும், ஆங்காங்கே தோட்டப் பணிகளில் ஈடுபட்டிருந்த வேலையாட்கள், மாமியார் - மருமகள் நெருக்கத்தைப் பெருமையும் சிரிப்புமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். மருமகள், புது மணமகள் என்பதால் வந்த குறுகுறுப்பு வேறு!

அந்தச் சமயத்தில்தான் தனஞ்சயன் வீட்டினுள்ளிருந்து வந்து, அழுக்குத் துணிகளை மனைவியின் முகத்தில் விசிறியடித்து விட்டுத் தீயையும் உமிழ்ந்து விட்டுச் சென்றான்.

அவனது தீ மொழி சரளா தவிர வேறு யார் காதிலும் விழுந்திராதுதான். ஆனால் செய்கை அந்த அவமதிப்பு? எல்லோர் கண்ணிலும் பட்டிருக்கும்தானே?

முகம் கன்றி ரத்தமெனச் சிவக்க, அருகில் நின்ற மாமியாரைக் கூட ஏறிட்டுப் பார்க்க முடியாமல், அபரஞ்சி, குன்றிக் குறுகிப் போனாள்.

மருமகளின் நிலைமைக்கு, மாமியாரின் நிலை ஒரு சிறிதும் கூட உயர்வானது அல்ல. சொல்லப்போனால், அவமானம் சற்று அதிகம் என்றே கூறலாம். அவள் அப்போதுதான் தன் மகளின் சிறப்பு பற்றி பெருமைப் பட்டுக் கொண்டு இருந்தாள். அதற்குள், அந்த அருமை மகன் அவன் கையாலேயே அன்னையின் முகத்தில் கரியைத் தீற்றி விட்டதால், சரளாவும் அவமானம் மிகக் குன்றிப் போனாள்.

இருவரில், முதலில் சமாளித்தவள் அபரஞ்சிதான். சிறுவயதின் மீள் சக்தி காரணமாக இருக்கலாம். அதென்ன, என்னை ஒரு பணிப்பெண் போல நடத்துவது என்ற கோபமும், அவனை அறிந்த இந்தச் சிலதினங் களில், இது கணவனின் இயல்பல்ல; இயல்பு மாறி அவன் இப்படி நடந்து கொள்ள வேறு ஏதோ காரணம் இருக்க வேண்டும்; அது என்ன என்ற ஆராய்வுமாக விழி உயர்த்தி மாமியாரை நோக்கியவள், அவள் முகத்தி விருந்த வேதனையைக் காணவும் இளகிப் போனாள்.

சரளாவின் மனதைச் சரியாக ஊகித்து, அவளது கரங்களைப் பற்றித் தட்டிக் கொடுத்தாள். ''அவருக்கு வேறு என்ன எரிச்சலோ - கோபமோ! வெளிவாழ்வின் கோபதாபங்களை மனைவியிடம் காட்டுவது ஆண் களின் இயல்பு தானே, அத்தை? இதைப் பெரிதாக என்ன வேண்டாம்'' என்ற தேறுதலாகப் பேசியபடியே குனிந்து கீழே கிடந்த துணிகளை எடுக்கலானாள்.

அவைகளை அப்படியே விட்டுவிட்டுப் போனால் என்ன என்று அவள் மனம் முரண்டத்தான் செய்தது. ஆனால், இந்த மாமியார் இன்னமும் மனம் நொந்து போகக் கூடும் என்றே கணவனுக்குப் பணிந்து, துணி களைப் பொறுக்கி எடுத்தாள்.

ஆனால், கணவனிடம் இதுபற்றிப் பேசி விடவேண் டும் என்ற உறுதியும் உள்ளூர வலுத்தது. அவளுக்குப் பணிந்து நடக்க வேண்டிய வேலையாட்கள் முன்னிலை யில் தனஞ்சயன் இன்னொரு தரம் இப்படி நடந்து கொள்ளும்படி விட்டு விடக் கூடாது என்று அவள் எண்ணினாள்.

ஆனால், பேசும் எண்ணம் அவளுக்கு மட்டும் இருந்து பயன் என்ன? அன்று பகல் முழுவதும் அதற்கு அவன் இடம் தரவே இல்லை; மதிய உணவுக்கு நண்பன் ஒருவனை அழைத்து வந்தவன், உண்டு முடித்ததும் அந்த நண்பனுடனேயே வெளியே சென்றுவிட்டான்.

தனஞ்சயனின் விவசாயக் கூட்டாளி பரஞ்சோதி என்று விவரம் தந்தாள் சரளா.

வேறு தொழில் சரிவரவில்லை என்று திரும்பி வந்து குடும்பத் தொழிலில் ஈடுபட்ட தனஞ்சயன், அவர்களது 'மாடர்ன் ரைஸ் மில்'லைக் கண்காணிப்பதோடு நிறுத்திக் கொள்ளவில்லை. சிறுவயதிலிருந்தே சேர்ந்து வளர்ந்த நண்பர் பரஞ்சோதியோடு சேர்ந்து புதுவித நெல் ஒன்றை உருவாக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டு வெற்றியும் கண் டான். சின்னஞ்சிறு சீரகச் சம்பாவையும் வாசனைமிக்க பாசுமதியையும் மகரந்தச் சேர்க்கை செய்து, கறி வாசனை யோடு கூடிய சீரகச் சம்பாவைத் தோழர்கள் இருவரு மாகச் சேர்ந்து உருவாக்கினார்கள்...

''மறு விருந்து வைத்தபோது சமைத்த அரிசியா, அத்தை? ரொம்பவும் ருசியாக இருந்தது என்று எங்கள் வீட்டில் எல்லோரும் சொன்னார்கள். சோறு சின்னதாக வும் இருந்ததால் தொண்டையுள் வழுக்கிக் கொண்டு போவதுபோல இருந்தது என்றார்கள்!''

''அதேதான் அம்மா'' என்றாள் சரளா பெருமித மாய். மூன்று ஆண்டு முயற்சி. பரஞ்சோதி குடும்பத்தில் நிறைய நிலம் தாத்தாக்கள், பெரியப்பாக்கள், சித்தப்பாக்கள் என்று குடும்பமும் பெரிது. படித்த பையன் என்று இவனிடம், நம் தனாவிடமும் அங்கே மிருந்த மதிப்பு. அவர்கள் நிலம், நம் நிலம் என்று விதைத்து, நிறைய விளைவித்து விட்டார்கள். மாமா எப்பொதுமே, தனஞ்ச யனுக்குத் தொழில் தெரியாது என்று அவ்வப்போது ஒரு மாதிரிப் பேசுவார். இவனுக்கு எப்படியாவது தன்னை நிருபித்துக் காட்டிவிடும் வேகம். கஷ்டப்பட்டு விதை தயாரித்து நெல்லையும் விளைவித்தால் 'இதை எவன் வாங்குவான்', என்றார். ஏனென்றால், அரசாங்கம் சிட் திலுக நெல்தான் வாங்கும். தனிப்பட விற்க விளம்பரம் தேவை. விளம்பரம் செய்தாலும் அந்தச் செலவுக்கு விலை கட்டி வராது என்றாரா. இவன் நல்ல விலைக்கே விற்றுக் காட்டுவதாக, அரபு நாடுகளுக்குப் போய், மாதிரி காட்டி 'ஆர்டர்' பிடித்து வந்து விட்டான். உங்கள் கல்யாணத்துக்கு இரண்டு நாள் இருக்கும்போதுதானே திரும்பி வந்தான். இப்போதுகூட அந்த நெல்லை எப்ப டிப் பதமாய்ப் பத்திரப்படுத்தி பாக்கெட் போடுவது என்பது பற்றிப் பேசத்தான் பரஞ்சோதி வந்திருக்கிறான்'' என்றாள் சரளா.

அபரஞ்சி சிறு வியப்புடன் நோக்கவும், ''என் ளம்மா?'' என்று வினவினாள் மாமியார்.

''இங்குள்ள வெளி விவரமும் உங்களுக்கு இவ்வ ளவு தெரிகிறதே என்று நினைத்தேன், அத்தை. மாமா உங்களிடம் ஒன்றுமே சொல்ல மாட்டார் என்று நினைத் திருந்தேன்'' என்று மனதை மறையாமல் பதில் உரைத்த வள். அந்தப் பதிலில் மாமியார் வருந்தி விடாதிருப்பதற் காக லேசாகப் பல்லையும் காட்டினாள்.

''உன் மாமாவா? அவரா சொல்வார்?'' என்று அதே முறுவலோடு கையை விரித்தாள் சரளா. ''அவர் என்னிடம் பண விவகாரம் கூறியதே கிடையாது. ஆனால், வீட்டுப் பெண்களுக்கும் விவரம் தெரிய வேண்டும் என்று தனா தான் எல்லாம் சொல்வான். உன்னிடம் சொல்லவில்லை?''

சொல்லவில்லையே என்று சற்றே துணுக்குற்ற வளுக்கு உடனேயே முகம் சிவந்தது. சொல்வதற்கு நேரம் எங்கே இருந்தது?

மருமகளைப் புரிந்து கொண்டவளாக, மகிழ்ச்சியும் கேலியுமாகச் சிரித்தாள் மாமியார்.

வெட்கித் தலைகுனியும்போதே அபரஞ்சிக்கு ஒரு சந்தேகம் - ஒரு வேளை, இந்த ஏற்றுமதி நெல் விஷய மாக உலகநாதன் மகனை ஏதாவது மட்டம் தட்டி மூட்டுக்கட்டை போட்டு அந்தக் கோபத்தைத்தான் காலை யில் தன்னிடம் காட்டினானோ?

ஆனால், பெற்றவர் செய்த பிழைக்கு மனைவியை முறைப்பது என்ன நியாயம் என்று மனம் முரண்டிய போதே வேறு ஒன்று அவளுக்கு நினைவு வந்தது. அவளுடைய அன்னை இறந்த சமயம், அதைத் தொடர்ந்து எவ்வளவு காலம் அவளுக்கு யாரையும் பார்க்கவோ, பேசவோ பிடிக்காமல் இருந்தது? பல முறை மற்றவர்களிடம் முகம் திருப்பியது அவளுக்கு ஓரளவு நன்றாகவே நினைவு இருந்தது. அதெல்லாம் அவர்கள் மீதுள்ள வெறுப்பினாலா? இல்லையே? ஒன்றி லிருந்து மற்றொன்று. அன்னையை இழந்த வேதனையை அகப்பட்டவர்களிடம் காட்டினாள். அதுதானே உண்மை! அவளது மனநிலை தேறுவதற்காகப் பெரிய பதவி கொடுத்து, கார் கொடுத்து வைத்திருந்த பெரிய தந்தை பேசும்போதுகூட இடையில் எழுந்து சென்றிருக் கிறாளே!

இங்கே அபரஞ்சி புது மருமகள். இனித்தான் மற்றவரின் - வேலையாட்கள் உள்பட எல்லோருடைய மதிப்பையும் பிரியத்தையும் சம்பாதித்தாக வேண்டும் என்ற நிலையில் இதுபோலெல்லாம் நடந்து கொள்ள வேண்டாம் என்று தனஞ்சயனிடம் மெல்லச் சொல்ல வேண்டும் என்று முடிவு செய்தார்கள்.

ஆனால், இரவில் மிகவும் தாமதமாக வீடு திரும்பிய தனஞ்சயன், தனிமை கிட்டியபோது, அவனாக எதையும் சொல்வதாகவும் இல்லை; அவளைச் சொல்லுமாறு விடவும் இல்லை.

''இன்று காலையில் நடந்தது பற்றி...'' என்று அவள் தொடங்கியபோது ''பேசுவதற்கு இதுவா நேரம்?'' என்று அவளை, அணைத்தவன், பேசும் நினைவை அவளுக்கும் மறக்கடித்து விட்டான்.

மறுநாள், அந்தப் பரஞ்சோதி காலையிலேயே வீட்டுக்கு வந்துவிட நண்பர்கள் இருவரும் விரைந்து கிளம்பிச் சென்று விட்டனர்.

கணவன் ஒன்றும் கூறியிராதபோதும், தானாகவே அவன் களைந்து போட்டிருந்த துணிமணிகளை எடுத்து அகற்றியபோது, அபரஞ்சிக்கு முன்தினம் நினைவு வந்தது.

போகட்டும். என்ன நடந்ததோ என்னவோ? விடாப்பிடியாக இப்போதைக்கு இதைக் கிளற வேண்டாம்; இன்னொரு தரம் தனஞ்சயன் இப்படி நடந்தால்... அப்போது பார்த்துக் கொள்ளலாம் என்று முடிவு செய்தாள் அவள்.

மெல்லப் புகுந்த வீட்டோடு அபரஞ்சி பொருந்தலானாள். பங்களூரில் தந்தை வீடு, சென்னையில் பெரிய தந்தை வீடு, பாரீசில் சித்தப்பா வீடு என்று மூன்று இல்லங்களிலும் அவள் பலகாலம் வசித்தே இருக்கிறாள்.

அந்த மூன்றுமே மூன்று விதம்தான். ஆனால் அவற்றிலிருந்து அவளது புகுந்த வீடு முற்றிலும் மாறுபட்டிருந்தது.

திருமணமாகுமுன் அவள் வசித்த மூன்று இல்லங்களிலுமே, குடும்பத் தலைவர் மூடிசூடா மன்னனாகவே கருதப்பட்டதில்லை. பேச்சு எதிர்ப் பேச்சு உண்டு. எல்லோருமே நன்கு படித்தவர்கள். நியாயம் என்று பட்டதைத் தைரியமாக எடுத்துச் சொல்வார்கள். இங்கே உலகநாதன் சொல் வேதமாக மதிக்கப்படுவது போல அங்கே யார் வீட்டிலும் நடவாது. இங்குபோல அதிக வேலையாட்கள் கிடையாது. ஆனால் இருந்த வேலையாட்கள், சமையல் உட்பட, 'எல்லா வேலையுமே - செய்வார்கள். இங்குபோல, எவ்வளவு பேர் இருந்தாலும் வீட்டினருக்குத் தேவையான உணவை வீட்டுப் பெண்கள் தான் சமைக்க வேண்டும் என்று கிடையாது. மற்றபடி வசதிகளைப் பொறுத்தவரை இங்கு எல்லாம் இருந்தன. கார், ஏசி, காஸ் அடுப்பு, மிக்சி, கிரைண்டர்... எல்லாமே!

அபரஞ்சிக்கு மாமியார் நல்லவளாக இருந்ததால், ''என் மகன் உன் கழுத்தில் தாலி கட்டிவிட்டானில்லையா? இனி இந்த வீட்டுக் கொத்தடிமை நீ. வேலையைத் தொடங்கு!'' என்று அபரஞ்சி விரட்டப்படவில்லை. அறியாமையாலும், பயத்தினாலும் செய்யப்பட்ட தவறுகள் பகிரங்கப்பட்டு அவமானப்படுத்தவும் இல்லை.

மாறாக, சரளா மருமகளுக்குக் கற்றுக் கொடுத்தாள்.

"உன் மாமாவுக்கு, முறுக்கு மட்டும் வீட்டில் எப் போதும் இருக்க வேண்டும். யார் வந்தாலும், ஏய், நாலு முறுக்கு கொணர்ந்து வை! என்று ஏவுவார். அந்த நேரம் முறுக்கு இல்லை என்று வேறு எதையாவது கொண்டு வைத்தால் ரொம்பவும் கோபம் வரும். அதனால், வீட் டில் முறுக்கு எப்போதும் இருக்கும்படி செய்து வைத்துக் கொண்டே இருப்பேன்" என்று கூறியபடி முறுக்கு மாவில் பெருங்காயம், எள் கலந்து விரசிக் கொண்டி ருந்த சரளாவின் முகம் சட்டென வாடியது.

"என்ன அத்தை?"

சட்டென உலுக்கிக் கொண்டு, தன்னைத்தானே நடப்புக்குக் கொண்டு வந்தாள் சரளா. "ஒ.. ஒன்றும் இல்லைம்மா... முன்னே நடந்தது... முன்னே என்றால் ரொம்ப காலம் முன்பு என்றுகூடச் சொல்ல முடியாது... ஆனால்... அபி, உன் மாமா பற்றி... பாரம்மா, அப்பா விடம் அடியோடு மரியாதை போய்விடக் கூடாது என்று நானாக வாணியிடம் ஒன்றும் சொல்வது இல்லை. அவள் முன்னிலையில் கண்டபடி பேசி அவராகக் கெடுத்துக் கொள்வது தவிர, அவளுக்கு வேறு ஒன்றும் தெரியாது. ஆனால், வடிகால் கிடைத்த மாதிரி, உன்னிடம் எல்லாம் கொட்டுகிறேனே, நீயும் மாமாவை வெறுத்து விடக் கூடாது தானே..." என்றாள் கலக்கத்துடன்.

"அய்யோ, என்ன அத்தை நீங்கள்! இதற்காகவெல் லாம் நான் மாமாவை வெறுத்து விடுவேனா? தனாவு டைய அப்பா அல்லவா அவர்! அத்தோடு, கல்லுக்குள் ஈரம் மாதிரி அவர் மனதிலும் பாசம் உண்டு என்பது எனக்கும் தெரியும் அத்தை. அன்று காஞ்சிப் பட்டுக்

காரன் வந்தபோது, கலைவாணிக்கும், எனக்கும் ஒரே மாதிரி நல்லதாக எடுத்துக் கொள்ளச் சொன்னாரே! மகளையும் மருமகளையும் ஒரே மாதிரி நடத்துகிற குணம் உங்கள் போலவேதானே அவருக்கும் இருக் கிறது... அதேபோல மனைவியையும் தங்கையையும் கூட ஒரே மாதிரி சமமாகவேனும் நடத்தியிருக்கலாம்.. ஆனால் அவருக்கு நடந்த மூளைச் சலவை பற்றி தான் நீங்களே சொன்னீர்களே!

"உங்களுக்கு மன ஆறுதல் கிடைக்குமானால், வேறு எந்தப் பயமும் இல்லாமல் நீங்கள் என்னிடம் எது வேண்டுமானாலும் சொல்லலாம் அத்தை!" என்று சினே கமாய் முறுவலித்தாள் மருமகள்.

"கொஞ்ச நஞ்ச ஆறுதலா, அபிம்மா?" என்று அபரஞ்சியை நன்றியுடன் நோக்கினாள் சரளா. "மேலே மேலே போட்டு அடுக்கி மூச்ச முட்டிப் போயிருந்தேன், கண்ணு. உன்னிடம் சொல்லச் சொல்ல எவ்வளவு பாரம் இறங்கிப் போகிறது தெரியுமா?... இன்னும் கொஞ்சம் நீர் சேர்க்க வேண்டும் அம்மா பார். இதுதான் மாவுப் பக்குவம்... உப்பு பார்த்துக் கொள்... அன்று அந்த உப்பில் வந்தது வேதனை!" என்று மருமகளுக்குப் பக்குவம் காட்டி விட்டு மீண்டும் சொல்லத் தொடங்கி னாள்.

"அப்போது தனா தொழில் சரியில்லை என்று திரும்பி வந்த சமயம். எனக்கு அன்று விரத நாள். வாயில் போட்டு உப்புப் பார்க்க முடியாது. ஆனாலும், முறுக்கு டப்பா காலி என்று கண்டதும் அவசரமாக மாவு இடிக்க, திரிக்கச் சொல்லி, செய்து வைத்தேன். எப்ப டியோ உப்பு கொஞ்சம் குறைந்து போய் விட்டது..."

என்றவள், பழைய நினைவில் அப்போதும் அடைத்த தொண்டையைச் செறுமி, சீர்செய்து சொன்னாள். ''அப்போது வீட்டில் எல்லோரும் இருந்தார்கள். யாரோ இரண்டு விருந்தாளிகள் வேறு. முறுக்கை வாயில் போட்டுச் சுவைத்தவர், 'தூ' என்று என் பக்கமாய்த் துப்பினார். துப்பிவிட்டு... ''இந்த மாதிரி முறுக்கைக் கொடுத்துச் சாப்பிடச் சொல்லுவதை விடச் சும்மா என் இரண்டு கன்னத்திலும், நீ ஒங்கி இரண்டு அறை அறைந்திருக்கலாம்'' என்றார்... பெரிய 'விட்' அடித்துவிட்ட மாதிரி இளக்காரமாய் ஒரு சிரிப்பு வேறு. எல்லாரும் அவரைப் பின்தொடர்ந்து சிரித்தார்கள். அதிலும் வசந்தா அண்ணி விழுந்துவிழுந்து சிரித்தார்கள். சிரித்துவிட்டு, 'என்ன எண்ணா செய்வது? உங்களுக்குப் பெண்டாட்டியும் சரியில்லை, பிள்ளைகளும் கூர் இல்லை' என்றாள்! எனக்குத் தாங்க முடியவில்லை. அங்கிருந்து சென்றுவிட்டேன். அதற்கு வேறு திட்டு வாங்கினேன். கேலியும் கிண்டலுமாகப் பேசியதை ரசிக்கத் தெரியவில்லையாம். அவர்களை அவமதிப்பது போலத் திரும்பி வந்து விட்டேனாம்!''

''இன்றைக்கு நானே முறுக்கு பிழிகிறேன், அபி. நீ வெந்தது பார்த்துத் திருப்பிப் போட்டு மட்டும் எடு'' என்று ஒரு சுற்று பிழிந்து விட்டு மேலே தொடர்ந்தாள். ''கலைக்கு அப்போது பதினாலு வயதுதான். ரொம்பவும் அழுதாள். 'என்னம்மா அப்பா உங்களை இப்படிக் கேவலமாகப் பேசுகிறார்கள்? அதுவும், எல்லார் நடுவிலும்?' என்று புலம்பல். தனத்துக்கும் ரொம்பவும் கோபம். ''அவர் சொன்ன மாதிரி அடித்து விடமாட்டீர்கள் என்கிற திமிர்தானே, அம்மா? அப்படி அறை - அறைகூட வேண்டாம்; அறைகிற மாதிரி நீங்கள் கையை

ஒங்கினால்கூட அப்புறம் அவரால் வாழ்நாள் முழுவதும் தலைநிமிர முடியுமா? என்று குதித்தான். 'அப்பா அமெரிக்காவிலாவது ஆஃப்ரிக்காவிலாவது பிறந்திருக்க வேண்டும்' என்பான்... வெந்து விட்டது. எடுத்து விடம்மா. அப்படியே குச்சியில் கோர்த்து எடுத்து வடி கட்டியில் சாய்வாக வை. எண்ணை வடிந்து விடும். அடுத்த ஈடு எடுக்குமுன் டப்பாவில் வைத்து மூடி விடு.''

மாமியார் சொன்னது போலச் செய்துவிட்டு, ''எனக் கென்னவோ, நாலு பேர் நடுவில், நான் பெண்டாட்டி தாசன் அல்ல என்று காட்டுவதற்காகவே மாமா உங்களை மட்டம் தட்டிப் பேசினாரோ என்று இருக்கிறது. அத்தை மனைவி மயக்கத்தில் உடன் பிறந்தவளை விட்டுவிட வில்லை என்று காட்டுகிற வேகம், வேறு தூபம் போட ஆளும் இருந்ததால், 'அவுட் ஆஃப் பிரப்போஷ'னாக அளவு மீறிவிட்டார் என்று நினைக்கிறேன். ஆனால், என்ன பைத்தியகாரத்தனம் பாருங்கள்! காலமெல்லாம் கூட இருந்து தேவைகளைக் கவனிக்கிறவள் மனைவி; அவளை நன்றாக வைத்துக் கொண்டால் இருமடங்கு ஆசையாகச் செய்வாள் என்பதுகூடத் தெரியவில்லை? உதட்டளவில் பாராட்டி காரியம் சாதிக்கிறவர்களுக்காக, அவருக்காக, அவரையே நம்பி வாழவந்த மனைவியின் மனதை நோகடித்து விட்டாரே!'' என்று பரிதாபப்பட்டுப் பேசினாள் அபரஞ்சி.

''ச்சு... ஆமாம்மா...'' என்று யோசித்தவள், அபரஞ்சி எண்ணையிலிருந்து எடுத்து வைத்துக் கொண்டிருந்த முறுக்குகளை பார்த்ததும், ''அபி, இன்னும் சரியாக வேகவில்லையம்மா, ஊகும், திரும்பவும் எண்ணையில் போட்டாலும் அவ்வளவு சரியாக வராது. மொறுமொறுப்

பாய் இராமல், ஒரு மாதிரி கடுக்மொடுக்கென்று இருக்கும். அந்த ஈடு முழுவதையும் தனியாக வைத்துவிடு, மாமா, அத்தை என்று யாருக்கும் போய்விடாமல் கவனித்துக் கொள்ள வேண்டும்'' என்று எச்சரித்தாள்.

விதியோ, விதியின் சதியோ என்னவோ? அந்த முறுக்குகளில் ஒன்று எப்படியோ தனஞ்சயன் கைக்குப் போய்ச் சேர்ந்தது!

அன்று மாலை பரஞ்சோதி வேறு எங்கோ செல்ல வேண்டியிருந்ததால் ரைஸ்மில் வேலை முடிந்ததும் தனஞ்சயன் வீட்டுக்கு வந்துவிட்டான்.

அவர்கள் அறையில், அந்தியில் விளக்கேற்று முன்பாக, முகம் கழுவி, தன் எளிய அலங்காரத்தை முடித்துக் கொண்டிருந்தாள் அபரஞ்சி. அவளது எழிலை அதிகப் படுத்திக் காட்டும் இளம்சிவப்பு வண்ணச் சேலை வேறு.

கணவன் பார்வையுடன் நெருங்கியவனிடமிருந்து விலகி, ''விளக்கேற்றுகிற நேரம்!'' என்று கூறி அபரஞ்சி வெளியே சென்று விட்டாள்.

சிறு துணுக்கத்துடன் நோக்கியவன் தோளைக் குலுக்கிவிட்டு, தானும் முகம் கைகால் கழுவிக் கொண்டு கூடத்துக்குச் சென்றான்.

மகளைக் கண்டதும் மகிழ்ச்சியுற்று, ''இன்று அபி, முறுக்கு செய்தாளடா'' என்று முழுக்க மருமகளே செய்தது போலப் பாராட்டிவிட்டு, ''அபி, தனாவுக்கு முறுக்கு எடுத்து வாம்மா'' என்றாள் சரளா.

அலமாரியில், ஒரு [illegible]ண்டித் தட்டில் கொஞ்சம் முறுக்குகள் எடுத்து வைக்கப்பட்டிருந்[illegible]. மாமியார் தான் மகனுக்காக எடுத்து வைத்துவிட்டு, இப்போது

மனைவியின் உரிமையில் குறுக்கிடாமல் அவளையே அவளுடைய கணவனுக்குக் கொடுக்கச் சொல்லுகிறாள் என்று உள்ளூர ஆனந்தித்தபடி முறுக்குத்தட்டை எடுத்துச் சென்று கணவனிடம் கொடுத்தாள் அபரஞ்சி.

சரியாக வராத முறுக்குகள் அவை. சிறிய டப்பா ஒன்றில் வைக்கப்பட்டிருந்த அந்த முறுக்குகளில் சிலதைத் தனக்காக எடுத்த கலைவாணி, மொறு மொறுப்பாய் இல்லை என்று அப்படியே வைத்து விட்டுப் போயிருந்தாள்.

கையில் தரப்பட்ட முறுக்கில் கொஞ்சம் நொறுக்கி, வாயிலிட்ட தனஞ்சயன், ஒரு வினாடி யோசித்து, 'தூ' வென்று வாயிலிருந்ததை துப்பினான்.

பெண்கள் மூவரும் திகைத்து நோக்க, 'முறுக்கா... இது?'' என்று முகம் சுளித்தான். ''இந்த மாதிரி முறுக்கைக் கொடுத்துத் தின்னச் சொல்லுவதற்குப் பதிலாக, இரண்டு கன்னங்களிலும் ஓங்கி இரண்டு அறை கொடுத்து விட்டிருக்கலாம் நீ. அவ்வளவு பெரிய கொடுமை இது!'' என்று ஏளனமாய் உரைத்தவன் எழுந்து சென்று வாயைக் கொப்புளித்து விட்டு வெளியேயும் சென்று விட்டான்.

''என்னம்மா, இது? முறுக்கு நன்றாக இல்லைதான். அதற்காக, அப்பா மாதிரியே அண்ணன் பேச வேண்டுமா?'' என்று அழுகையும் ஆத்திரமுமாகக் குமுறினாள் கலைவாணி.

''நன்றாயில்லையா? ஒரு ஈடுதவிர எல்லாம் நன்றாக இருந்ததே!'' என்று சரளா கூற, தட்டில் இருந்தவை, கடுமுடுத்துப் போன முறுக்குகள் என்ற விவரம் தெரிய வந்தது.

ஆனால், தனஞ்சயனின் தரம்கெட்ட பேச்சுக்கு அது சரியான சமாதானம் ஆகாதே!

மருமகளின் வாடிய முகத்தைக் கண்ட சரளா, மகனிடம் பேச முடிவு செய்தாள்.

அவ்வப்போது மகன் நடந்து கொள்ளும் விதம் உள்ளூர ஒரு நிச்சயமற்ற நிலையை உண்டுபண்ணியதால், மருமகள் மனம் இன்னமும் அதிகமாக நோகும்படி மகன் ஏதேனும் கூறிவிடக் கூடாதே என்ற பயத்தில், அபரஞ்சி அருகில் இல்லாத நேரம் பார்த்து, சரளா மகனிடம் பேச்சைத் தொடங்கினாள்.

"அப்பா மாதிரியே பேசுகிறாயே, கண்ணா!" என்று வருத்தத்துடன் உரைத்த தாய்க்குத் தனஞ்சயன் உடனே பதில் சொல்லவில்லை.

ஒருகணம் தாமதித்தவன் நிமிர்ந்து, "தாத்தா, அப்பாவின் ரத்தம்தானே அம்மா, என் உடம்பிலும் ஓடுகிறது? நான் மட்டும் வித்தியாசமாக இருப்பேன் என்று எப்படி எதிர்பார்த்தீர்கள்?" என்று நிதானமாகக் கேட்டான்.

"இப்படிச் சொன்னால் எப்படி, தனா? அபி இந்த வீட்டுக்கு வாழவந்தவள். சின்னப் பெண். அவள் மனம்..." என்றவளைச் சட்டென இடைமறித்தான் மகன்.

"ஏன் உங்கள் அழகான மருமகளின் அனிச்சம்பூ மனம் இதனால் வாடி வதங்கிப்போய் விடும் என்று எண்ணி விட்டீர்களா? அவள், உங்கள் மாதிரி இல்லை, அம்மா. இந்தக் காலத்துப் பெண்... அவள் எவ்வளவு பெரிய வேலை எல்லாம் பார்த்தவள் என்று தெரிந்தால் நீங்கள் அசந்தே போவீர்கள். அவள் ஒன்றும் ஒரு

வார்த்தையில் ஒடிந்துபோய் விடமாட்டாள். துணிந்த கட்டை அவள். அவளை எல்லாம் அவ்வப்போது இப்படி ஒரு நட்டுத் தட்டி வைக்காவிட்டால் ஒரேயடியாக எகிறத் தொடங்கி விடுவாள்; தெரிந்து கொள்ளுங்கள்!" என்றான் குரலில் ஓர் உதாசீனத்துடன்.

"சேச்சே, அபி நீ நினைக்கிற மாதிரி இல்லையடா... ரொம்ப நல்ல..."

மீண்டும் தாயின் பேச்சில் குறுக்கிட்டான் தனஞ்சயன். "அம்மா, இந்தப் பேச்ச இத்தோடு போதும்" என்றான் கடுமையான குரலில். "அபரஞ்சியின் கழுத்தில் தாலி கட்டிய கணவன் நான். என் மனைவியை எப்படி நடத்த வேண்டும் என்று எனக்குத் தெரியும். இதில் நீங்கள் தலையிட வேண்டாம்" என்று அதே குரலிலேயே அவன் முடித்துவிட, உரத்த குரலுக்கு அடங்கியே பழக்கப்பட்டுப் போன சரளாவும் அதற்கு மேல் பேசாமல் வாயை மூடிக் கொண்டாள்.

அறைக்குள் வந்ததும் ஆசையாக அணைக்க முற்பட்ட கணவன், அடுத்த பத்து நிமிடங்களில் பேசிய விதம் அபரஞ்சியின் மனதை மிகவும் பாதித்து விட்டிருந்தது.

பெற்றவளைப் போன்றே பரிவும் பாசமும் காட்டும் சரளாவின் முகத்தைப் பார்த்துப் பேசக் கூட அவளது மனநிலை இடம்தரவில்லை. நல்லவேளையாகப் படிக்க வேண்டியது இருந்ததால், கலைவாணி பாடத்தில் இறங்கி விட மெல்ல வெளியே வந்து வீட்டைச் சுற்றிலும் இருந்த பரந்த தோட்டத்தில் ஆங்காங்கே போடப்பட்டிருந்த கல் பெஞ்சுகளில் ஒன்றில் சோர்ந்த மனதுடன் அமர்ந்திருந்தாள் அவள்.

தனஞ்சயன் ஏன் அப்படிப் பேசினான்? அதுவும், இதேமாதிரியான தந்தையின் பேச்சுக்கு அவ்வளவு ஆத்திரப்பட்டவன்?

அவளுக்குப் பதிலே போலத் தாயும் மகனும் பேசிய பேச்சு முழுமையும் அவள் காதுகளில் தெளிவாக விழுந்தது. விழுந்த அளவில் அவள் இன்னமும் அதிகமாக இடிந்து போனாள்.

சரளா கூறியதை வைத்து, பரிவும் பிரியமுமாக ஒரு கணவனையல்லவா அபரஞ்சி சித்தரித்து வைத்திருந்தாள்! அவனது பரிவெல்லாம் அவனுடைய தாயாருக்கு மட்டுமேதானா?

தந்தை, பாட்டனுடைய வாரிசு என்றானே! இது போலப் பேச்சுகள், எத்தனை அவளால் தாங்க முடியும்?

மனைவியைப் பற்றிப் பேசும்போது, தனஞ்சயனின் குரலில் இருந்த உதாசீனம் அபரஞ்சியை ரொம்பவுமே நோகச் செய்தது.

இந்தக் காலப் பெண் என்றால் அவளிடம் மென்மையே இராதா? மோப்பக் குழையும் அனிச்சமாக அவள் இல்லாதிருக்கலாம். ஆனால் அவள் மனம் கல்லால் வடித்ததும் அல்லவே! இதுபோன்ற வார்த்தைகள் எத்தனை தாங்க முடியும்?

என்ன என்ன என்று தவித்தவளுக்கு ஆறுதலாக ஒன்று தென்பட்டது. உலகநாதனை உசுப்பிவிடும் வசந்தா போலத் தனஞ்சயனுக்கு யாரும் இல்லை. சரளா, கலைவாணி இருவருமே அபரஞ்சியிடம் அன்புள்ளவர்கள்!

மூட்டிக் கொடுக்க ஆள் இல்லாத நிலையில், அபரஞ்சி அன்பு காட்டினால், அன்பு காட்ட முயன்றால்,

தனஞ்சயனின் இந்த 'வாரிக புத்தி'யை விரட்டிவிட முடியாதா?

முயன்று பார்க்க முடிவு செய்தாள் அபரஞ்சி.

5

இல்லறம் என்பது ஜோடிக் காளைப்பூட்டிய வண்டி மாதிரி என்பார்கள். வண்டி நல்லபடியாக ஓடவேண்டுமானால், இரண்டு காளைகளுமேதான் வண்டியை இழுத்துச் சென்றாக வேண்டும். மாறாக, ஒரு மாடு மட்டும் முயன்றால் என்ன நடக்கும்?

அபரஞ்சியின் முயற்சிகளும், அப்படித்தான் பயனற்றுப் போயின. கருக்கருக்கென்று குத்திய எத்தனையோ வேதனைகளை உள்ளேயே மறைத்து, இன்முகத்தோடு அவள் ஓடி ஓடி உழைத்ததெல்லாம் விழலுக்கு இறைத்த நீர் போல வீணாகித்தான் போயின.

தனஞ்சயனுக்குப் பிடித்தமான உணவுப் பதார்த்தங்களைச் சரளாவிடம் கேட்டறிந்து, அவற்றின் செய்முறைகளையும் அவளிடமே பயின்று அபரஞ்சி ஆர்வத்தோடு செய்து வைப்பாள். வீட்டில் உள்ள அத்தனை பேரும் பாராட்டி இரு மடங்கு உண்டாலும், அவன் வாயிலிருந்து மட்டும் நன்றாயிருக்கிறது என்று ஒரு முத்துகூட உதிராது. குறைந்தபட்சமாய்த் 'தாளிப்பில் கடுகு கொஞ்சம் அதிகம்' என்ற குற்றச்சாட்டு மட்டுமே கேட்கும். சிறுவாய்ப்பு கிடைத்தாலும் ''செய்யத் தெரியாது என்னால் சும்மா இருப்பதுதானே? வழக்கம் போல அம்மாவே பண்ணிவிட்டுப் போகிறார்கள். நாங்களும்

கொஞ்சம் நிம்மதியாகச் சாப்பிடுவோம்'' என்பான், கடுமையான குரலில்.

கற்றுவேலை தவிர, அடுப்படியில் தானாக எதையும் செய்யும் துணிவே அபரஞ்சிக்கு அற்றுப் போயிற்று.

இரவில் ஆசையாகத்தானே இருக்கிறான் என்று சற்று அலங்காரம் பண்ணிக் கொண்டு நின்றால், கண்ணில் பட்ட மாதிரியே இராது. நிமிர்ந்து அவளைப் பார்ப்பதுகூட இல்லாது போய்விடும். அந்த அலட்சியத்தை விழுங்கி கொண்டு, ''திருச்சிக்குப் போனால், கொண்டைச் சரமாகக் கட்டிய மல்லிகை வாங்கி வருகிறீர்களா?'' என்று கொஞ்சலாகக் கேட்டுப் புன்னகை காட்டுவாள் அவள்.

''போகிற இடத்தில் எல்லாம் பெண்டாட்டிக்குப் பூ, காய், பழம் என்று வாங்கிவர நான் என்ன பெண்டாட்டி தாசனா? முடியாது. போ'' என்று முகத்தில் அடித்தாற் போலப் பதில் வரும்.

அல்லது, ''இந்த மாதிரி தனுக்காக டிரஸ் பண்ணிக் கொண்டு, பூவையும் வைத்துக் கொண்டால் என்னை மயக்கி விடலாம் என்று நினைத்தாயா? அதற்கெல்லாம் நீ வேறு ஆள் பிடித்திருக்க வேண்டும்'' என்று தனஞ்சயன் கூறும் போது, அபரஞ்சிக்கு மனம் செத்துவிடும்.

இவன் என்ன, புரிந்துதான் சொல்கிறானா? வேறு ஆள் பிடித்திருக்க வேண்டும் என்று மனைவியிடம் சொல்வது எவ்வளவு அசிங்கம் - அவனுக்குமே தான் அது எவ்வளவு கேவலம் என்று அவனுக்குத் தெரியவே இல்லையா என்று உள்ளூரக் குமுறுவாள். கணவன் முகம் பார்க்கவே வெறுத்துப் போகும்.

பெரும்பாலும் தாயாரைப் பெண்கள் பின்பற்றுவது போல, இவன் அப்பாவைப் பின்பற்றும் ஆசையில் கொஞ்சம் அசட்டுத்தனமாகப் பேசுகிறான். அவ்வளவுதான் என்று தன்னைத்தானே சமாதானம் செய்து கொள்வாள்.

'ராபர்ட் ப்ரூசும் சிலந்திப் பூச்சியும்' கதையை நினைத்துக் கொள்வாள். பல முறை தோற்று ஓடிய கஜினி முகம்மது விடாமல் முயன்று வெற்றி பெற்ற சரித்திரத்தை எண்ணிப் பார்ப்பாள். தோல்வியின் கசப்பை ஒதுக்கி விட்டு மீண்டும் கணவனை அணுக முயற்சி செய்வாள்.

தனிப்பட்ட விஷயங்களை விட்டுவிட்டு, ஏதாவது பொது விஷயம் பற்றிப் பேச்சுக் கொடுத்தால் இருவருக்கும் இடையே நட்பு மலரக் கூடுமே என்று பறவை, மரம், செடி, கொடி என்று பேசுவாள். ஆனால் குத்த வேண்டும் என்று நினைத்துவிட்டால் எதில்தான் அதற்கு வழி கண்டுபிடிக்க முடியாது?

ஏதோ ஒரு செடியைப் பற்றிச் சொல்லும்போது ''அதன் மொட்டு விரியும் போது ஒவ்வொரு நாளும் வண்ணம் மாறுவதைக் குறிப்பிட்டு, ஒவ்வொரு நிறமுமே அழகாக இருக்கும். அடர் சிவப்பு, சிவப்பு, இளம் சிவப்பு என்று மூன்று நிறங்களுமே எனக்கு மிகவும் பிடிக்கும்'' என்று அவள் உற்சாகமாக வர்ணித்தாள்.

கூடச் சேர்ந்து அவனும் சற்றுநேரம் இலகுவாகப் பேசிக் கொண்டிருந்த சந்தோஷம் அவளுக்கு. ஆனால் திடுமென தனஞ்சயன் ''என்ன பேராசை!'' என்று இளக்காரமாக உரைக்கவும் திகைத்து விழித்தாள்.

தொடர்ந்து, ''புரிகிறது, நன்றாகப் புரிகிறது. இதைப் புரிந்து கொள்ளக் கூடத் தெரியாத மட்டி அல்லவே.

நான். நீங்கள். இளனின்ன நிறம் அழகாக இருக்கும் என ஜாடையாய்ச் சொல்லுவீர்கள்! உடனே நாங்கள். குறிப்பு உணர்ந்து. அந்தந்த நிறங்களில் சேலை. சுரிதார் வாங்கிக் கொடுக்க வேண்டுமாக்கும். இந்தக் கள்ளத்தனம்தானே எனக்கு அறவே பிடிப்பது இல்லை! சே! இந்தப் பெண்களே இப்படித்தான்! எந்நேரமும் சேலை, நகை என்று அதிலேயே குறி!'' என்று அவன் அநியாயமாய்க் குற்றம் சாட்டியபோது அபரஞ்சியால் தாங்க முடியாது போயிற்று.

''உங்கள் அம்மாவும் ஒரு பெண்தான் என்பதை மறந்து போகிறீர்கள்!'' என்றாள் அவள் பதிலுக்கு.

''எல்லாப் பொது விதிகளுக்கும் ஒரு விதிவிலக்கு உண்டு. என் அம்மா அப்படிப்பட்ட விதிவிலக்கு'' என்று அவன் திருப்பிக் கொடுக்கவும் அபரஞ்சி கணவனை வெறித்து நோக்கினாள்.

கேட்கலாம். 'உன் தங்கை பெண்ணில்லையா' என்று இன்னொரு கேள்வி கேட்கலாம். அவள் என் அம்மாவின் அச்சுப் பிரதி என்பான். கஸ்தூரிபாய், இந்திரா காந்தி, அன்னை தெரசா என்று அடுக்கலாம். அடுக்க, அடுக்க, அவனும் அவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வோர் இலக்கணம் கூறுவான். என்ன சொல்லி என்ன? எல்லாம் கூட்டிக் கழித்தால், 'நீ மட்டம், நான் உன்னை மதிக்கவில்லை' என்கிற ஒரே விடைதான் வரும்.

அலுத்துப் போயிற்று அவளுக்கும்.

என்ன செய்தாலும் தப்பு என்றால் வேறு என்ன ஆகும்? அலங்கரித்துக் கொண்டால் மயக்கப் பார்க்கிறாள்; சும்மா இருந்தால் கைகேயி வேஷம்! வாயைத்

திறந்தால் ஒவ்வொரு வார்த்தைக்கும் விபரீதமான ஓர் அர்த்தம்.

குத்துப்பட்டுக் குத்துப்பட்டு நெஞ்சம் பொத்துப் போய்விட, அலுத்து சலித்துப் போன அபரஞ்சி, முடிந்த அளவு கணவனை விட்டு ஒதுங்கிப் போகத் தொடங்கினாள்.

இந்த வீட்டை விட்டே போய்விடலாமா என்று கூடப் பலமுறை சிந்தித்தாள்.

ஆனால் எங்கே போவது?

தந்தை வீட்டுக்குப் போனால், அங்கே அவளை அணைத்து ஆறுதல் தர அன்னையா இருக்கிறாள்? பழைய மாதிரி, வேலைக்காரி துணையுடன், மொட்டு மொட்டென்று தனியாக இருக்கவேண்டும். தொழில் தொழில் என்று காலையில் சீக்கிரமாகச் சென்று, இரவு தாமதமாகத் திரும்பிவரும் தந்தையை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்து கொண்டு ''ஏனம்மா எனக்காக விழித்திருக்கிறாய், போய்ப்படு, எனக்குக் கொஞ்சம் பேப்பர் வேலை இருக்கிறது'' என்று அப்போதும் ஃபைலில் மூழ்கி விடும் தந்தையோடு நாலு வார்த்தை தொடர்ந்து பேசக்கூட முடியாமல்... பெரியப்பா வீடு, சித்தப்பா வீடெல்லாம் அன்றைய இழப்புக்கு மருந்தாகவும், உற்சாகமாகக் கலந்து உரையாடி விளையாட விருந்தாகவும் மட்டுமே பயன்பட வேண்டியவை. பிரியமானவர்கள் தான், ஆனால், மணவாழ்வு சரியில்லை என்று கணவனைப் பிரிந்து சென்று அங்கே இருப்பது சரியாகாது!

இங்கேனும் மாமியார், நாத்தனார் என்று அன்புள்ள - அவளிடம் மிகுந்த அன்புள்ள இருவர் இருக்கிறார்கள்.

அவர்களின் அன்பு, அவளது புன்னுக்குத் தடவும் புனுகாகி விட, முடிந்த அளவு அபரஞ்சி அவர்களுட னேயே நேரத்தைக் கழித்தாள். இரவில், உறங்குவதற்கு அறைக்குள் செல்லும் சமயம் தவிர தனஞ்சயன் கண்ணில் படும் தூரத்தில் கூட அவள் நிற்பதில்லை. அப்படி ஒதுங்கிப் போனாள்.

ஆனால், அவன், அப்போதும் அவளைத் தேடி வந்து கொத்தினான்.

உலகநாதனோ, அவ்வப்போது நினைத்தால் வந்து உட்காரும் வசந்தாவோ, உலகநாதனைச் சேர்ந்த மற்ற உறவினர்களோ யாராயினும் அவரவர்கள் உண்ண வரும் நேரத்தில் சரளா சமையல் கட்டுக்கு ஓடிச்சென்று, இட்லி, தோசை, சப்பாத்தி போன்ற காலைச் சிற்றுண்டி களையும், வடை, பஜ்ஜி, பக்கோடா போன்ற மாலைப் பலகார வகைகளையும் இரவுச் சிற்றுண்டிகளையும் அவ் வப்போது செய்து சூடாகப் பரிமாறுவதைப் பலமுறை பார்த்துவிட்டு அபரஞ்சி மாமியாரிடம் அதுபற்றி விசா ரித்தாள்.

"இங்கே எல்லோருக்கும் சூடாக இருந்தால்தான் பிடிக்கும். என் மாமனார், உன் மாமனார் மற்றவர்களுக் கும் கூட அடுப்பிலிருந்து எடுத்து அப்படியே வைக்க வேண்டும். 'சுடச் சுடப் போடப் போட' என்பார் உன் மாமா. கொஞ்சம் ஆறிவிட்டாலும் பயங்கரக் கோபம் வரும்" என்றாள் சரளா.

"ஆளாளாகக் கண்ட கண்ட நேரத்தில் வரும்போ தெல்லாம் அடுப்பைப் பற்ற வைத்துக்கொண்டு நிற்பது கஷ்டமாக இல்லையா, அத்தை?" என்று பரிவுடன் அபரஞ்சி வினவினாள்.

"இப்போது பழகிவிட்டது. ஆனால் முதலில்தான் மிகவும் சிரமப்பட்டேன். ஒன்று சொல்லட்டுமா, அபி? இப்போது அதை நினைத்தால் சிரிப்புகூட வருகிறது. ஆனால் அப்போது மிகவும் வேதனையாக இருந்தது! எனக்குத் திருமணமான புதிது. மூன்றாவது நாள் என்று நினைக்கிறேன். இப்படி எல்லோருக்கும் அவரவர் வர வர - தோசை சுட்டுச் சுட்டுப் போட்டுக் கொண்டு இருந்தேன். மாமியார், மாமனார், ஒரு மைத்துனர், உன் மாமா, இன்னும் யாரோ சில விருந்தினர், வசந்தா அண்ணி.. எல்லோரும் 'சுடச் சுடப் போடப் போட' நன்றாகச் சப்புக் கொட்டிச் சாப்பிட்டார்கள். சரி, எல்லோ ருக்கும் சுட்டுப்போட்டால், கடைசியில் நமக்கும் யாரா வது - அண்ணியோ, அத்தையோ சுட்டுத் தருவார்கள் என்று பார்த்தால், கடைசியாகச் சமையில் அறையில் நான் மட்டுமாய்த் தன்னந்தனியே நிற்கிறேன்!

"உண்டு முடித்தவர்கள் எல்லோரும் முன் அறை யில் ஒரே கும்மாளம்! நம் வீட்டு அடுப்படிக்கோ வேலையாள் வரக்கூடாது.

"என்ன அர்த்தம் சொல்லு? சுவையாகச் சாப்பிடும் உரிமை அவர்களுக்கு மட்டும்தான். 'சுடச் சுடப் போடப் போட' என்று அதற்கு அவ்வளவு முக்கியம் கொடுப்பார் கள். வீட்டுக்கு வந்த புது மருமகள் - அவ்வளவு நேரம் அவர்கள் எல்லோருக்கும் அப்படிச் சுட்டுக் கொடுத்த வள் - நானும் அப்படிச் சாப்பிட வேண்டும் என்று அவர்களில் ஒருவர்கூட நினைக்கவில்லை. பார்! 'நீயும் சாப்பிடு' என்று கூட யாரும் சொல்லவில்லை. உன் மாமாகூட.. முதல் முதலாக எனக்குக் கசப்பு தோன்றியது அன்றுதான். நான் மட்டும் என்ன, இந்த வீட்டில் இரண்

டாம் தரக் குடிமகளா, என்ற ஆத்திரத்தில் அன்றைக்கு நான் சாப்பிடவே இல்லை. ஆனால், 'கும்பி காய்ந்தால் குதிரையும் வைக்கோல் தின்னும்' என்பதற்கிணங்க, நாளாவட்டத்தில், இதுபோன்ற அலட்சியங்களைச் சகித்துச் சாப்பிடத் தொடங்கிவிட்டேன்... ஆனால், இப்போது, நீ வந்த பிறகுதானம்மா நானும் குடாகத் தோசையெல்லாம் சாப்பிடுகிறேன்...'' என்ற மாமியாரைப் பார்க்க அபரஞ்சிக்குப் பாவமாக இருந்தது.

''எப்போதும் உங்களுக்கு மட்டும் நானே எப்போதும், எல்லாம் குடாகச் செய்து தருவேன், அத்தை'' என்றவள், ஆனால் இப்படி ஒவ்வொருவருக்கும் தனித் தனியாக ஒடி ஒடிச் செய்து கொண்டு இருப்பதற்குப் பதிலாக, மொத்தமாய் செய்து 'ஹாட் பேக்' எதிலாவது வைத்துவிட்டால் என்ன அத்தை? வீண் அலைச்சலும் வேலையும் மிச்சமாகுமே'' என்று யோசனை தெரிவித்தாள்.

அதையே செயலாக்குவதற்காகத் திருமணப் பரிசாக வந்த பெரிய 'ஹாட்பேக்' ஒன்றை எடுத்து, அதில் சப்பாத்திகளைச் செய்து வைத்து, குடாகப் பரிமாறவும் செய்தாள்.

ஆனால், சப்பாத்திகள் தட்டில் விழுந்த வேகத்தைக் கண்டு ஐயத்துடன் விசாரித்து, விவரம் அறிந்த தனஞ்சயன், ''இந்தச் சிறுவேலை கூடச் செய்யாமல்... பிறகு நீ எதற்கு இங்கே இருக்கிறாயாம்?'' என்று ஏளனமாகக் கேட்டான். ''இப்படிச் சுருக்கு வழியில் வேலையை முடித்து விட்டால், பிறகு தின்ற சோறு செரிக்க நீ என்ன செய்வாய்? மலைப்பாம்பு போல் தரையில் கிடந்து புரளுவாயா?''

என்னவோ பெரிய நகைச்சுவையைக் கண்டு விட்டாற்போல், மற்ற அனைவரும் நகைக்க, அதிலும், வசந்தா விழுந்துவிழுந்து சிரிக்க, மூன்று பெண்களும் முகம் கன்றிப்போயினர்.

அபரஞ்சிக்கு அடியோடு மனம் கைத்துப் போனது அன்றுதான்.

பகலில் எல்லோர் முன்னிலையிலும் அவமானப் படுத்திவிட்டு, இரவில் மட்டும் அணைக்க முன்வந்தால், அபரஞ்சியால் - அதை ஏற்க முடியாது போயிற்று.

வெறுப்புடன் விலகியவளை ஆத்திரமாக நோக்கி அவள் கணவன் சொன்னான். ''இதோபார், இந்த வீட்டில், நீ எதற்காக இருக்கிறாய் என்று நினைத்தாய்? வீட்டில் நீங்கள் நுழைவதே இதை வைத்துத்தான், முரண்டினால் உன் காலடியில் விழுந்து கெஞ்சுவேன் என்று நினைத்தாயா? இந்த சுகம் தருவதற்கென்று உங்கள் இனத்தில் ஒரு கூட்டமே இருக்கிறது, தெரியுமா? அங்கே போய்க் கொள்ளுவேன்; போகட்டுமா? என்ன சொல்லுகிறாய்?'' என்று தனஞ்சயன் கேட்கவும் அபரஞ்சி முழுமையாக நொறுங்கிப் போனாள்.

மேலே அவள் மறுக்கவில்லைதான். ஆனால், கணவனின் அருகாமை அவளுக்கு அருவருத்துப் போயிற்று. முன்பு அவனது அணைப்பில் பாதுகாப்பாக உணர்ந்தது அடியோடு மாறி, அவள் மனம் அமைதி அழிந்து தவித்தது. ஆழ்ந்து உறங்கக் கூட அவளால் இப்போது முடியாது போயிற்று.

நிம்மதியற்ற தூக்கமும் அடிக்கடி கலைந்தது. மீண்டும் துயில் கொள்ள முடியாமல் வெகுநேரம் விழித்தே கிடப்பதும் வழமை ஆயிற்று.

அப்படி விழித்துக் கிடக்கும்போது, பல முறை, தனஞ்சயன் எழுந்துசென்று, வெளிப்புறமாய் நின்று, புகைப்பிடித்து விட்டு வந்து படுப்பதையும் காண நேர்ந்தது.

அப்போதெல்லாம், 'எனக்குத்தான் வேதனை! உனக்கென்ன, வெற்றிக் களிப்பில் உறக்கம் பிடிக்கவில்லையாக்கும்?' என்று வெறுப்புடன் எண்ணியபடி அசையாமல் கிடப்பாள் அபரஞ்சி.

இந்த மனநிலையில் இருக்கும்போதுதான் அபரஞ்சி கருவுற்றாள்.

சரளாவுக்கு மனம் கொள்ளாத மகிழ்ச்சி! கலை வாணிக்கும் அப்படியே! ''நான் அத்தையாகி விடுவேன்; இல்லையாம்மா?'' என்று ஆனந்தப்பட்டாள். உலகநாதனும் ''நம் வீட்டு வழக்கப்படி முதலாவது ஆண் குழந்தையாகப் பெற வேண்டும்' என்றார். என்னவோ அது அவள் கையில்தான் இருப்பதுபோல. ''ஒரே இடத்தில் உட்கார்ந்து இராதே. ஒடியாடி வேலை செய்தால் தான் பிரசவம் எளிதாக இருக்கும்!'' என்று இதுசம்பந்தமாகத் தன் அறிவுப் புலமையையும் காட்டிக் கொண்டார்.

''குழந்தை பிறக்கிற சமயம் எனக்குத் தகவல் தெரியுங்கள், அண்ணா, பேறு காலம் பார்க்க வந்து சேருகிறேன். அங்கேதான் அவள் வீட்டில் பெற்றவள் என்று ஒரு நாதியும் இல்லையே! இங்கும் உங்கள் பெண்டாட்டிக்கும் ஓர் இழவும் தெரியாது... ஊர் உலகம் எப்படியோ, உங்களோடு பிறந்த கடன் எனக்கு விடுமா? புருஷன் சரியில்லாதவள் நான்; காசு பணமா கொடுக்க முடியும்? அல்லது அப்படித் தேவை உங்களுக்குத்தான் உண்டா? ஏதோ, என்னால் உடம்பால்தான் உழைக்க

முடியும்! என்னண்ணா நான் சொல்வது சரிதானே?... அண்ணா, அங்கே என் வீட்டுப் பக்கம் திருட்டுப் பயம் ரொம்பவும் அதிகமாகிவிட்டது. வீட்டுக்கு முன்னும் பின்னும் இரும்பில் 'கிரில்' கதவு போட்டு விடலாம் என்று பார்க்கிறேன்... பணம்தான் ஓர் ஐயாயிரம் ரூபாய் வேண்டும் அண்ணா! அவசரத்துக்குத் தந்தால் பிறகு எப்படியாவது திருப்பி விடுகிறேன்'' என்று சந்தடி சாக்கில் பணத்துக்கு அடிபோட்டு அண்ணனிடம் அதைப் பெற்றுக் கொண்டு போனாள்.

இப்படி ஆளாளுக்கு ஒரேர்விதமாய் ஏற்க, முக்கியமாக உற்சாகக் கூத்தாட வேண்டிய சதிபதிகள் இருவருக்கும் அப்படி ஓர் உணர்வு இருந்ததாகவே தெரியவில்லை.

ஓர் ஆராய்ச்சிப் பார்வையோடு தனஞ்சயன் விலகிப் போனான். வேறு எதற்கும் அவனுக்கு நேரமும் இல்லை. அவனது ஏற்றுமதி வேலை மிகவும் நெருங்கி வந்து கொண்டிருந்தது. அதே வேலையாக அலைந்து கொண்டிருந்த அவனுக்கு வேறு எதுவும் - பிள்ளைகூடப் பெரிதாகத் தோன்றவில்லைபோலும். அபரஞ்சியோ ஒன்றையும் உணரமாட்டாதவளாக இருந்தாள்.

6

அபரஞ்சிக்குத் தான் கருவுற்று இருப்பது பற்றி முதலில் ஒன்றுமே தோன்றவில்லை.

இல்லறம் இனிமையான நல்லறமாக இருந்திருக்குமானால், அதன் வெற்றிக்கனி என்று இந்தக் குழந்தை

யைச் சொண்டாடத் தோன்றியிருக்கும் அவளுக்கு. ஆனால், மனம் கசந்துவிட்டபடியால், அவளுக்கு அந்த மாதிரி மகிழ்ச்சி ஏதும் ஏற்படவில்லை.

'திருமணம் ஆகிவிட்டால் குழந்தை பிறப்பது இயற்கை அதுபோல, இந்த வீட்டில், நானும் குழந்தை பெறப் போகிறேன், அவ்வளவுதானே?' என்று அலுப்பு டன் தான் நினைத்தாள்.

ஏனெனில், அவள் ஒரு குழந்தைக்குத் தாயாகப் போவதால் தன் வாழ்வில் பெரிய மாற்றம் எதுவும் நிகழக்கூடும் என்று அபரஞ்சிக்குத் தோன்றவில்லை. அதேவீட்டில் இரண்டு பிள்ளைகளைப் பெற்றவள்தான் அவளுடைய மாமியார் சரளா! தாயானதால் அப்படி அவளுக்கு என்ன பெரிய மதிப்பு, மரியாதை கிடைத்து விட்டது? கணவன், நாத்தனார் இருவருக்குமே அவள் கிள்ளுக்கீரை தான். இப்படித்தானே தன் நிலைமையும் இருக்கப் போகிறது? இதில் மகிழ்ச்சி அடைய என்ன இருக்கிறது? என்ற வெறும் சலிப்பு மட்டும் தான் அவளுக்கு உண்டாயிற்று.

நான்கு மூலைகளிலும் மஞ்சள் தடவிய கடிதத்தைப் படித்துவிட்டு, ஜெயபாண்டியன் வந்து மகளைப் பார்த்து விட்டுப் போனார். ஐயாயிரம் ரூபாயைக் கொடுத்து, வேண்டியதை வாங்கிக் கொள்ளும்படி கூறிச் சென்றார். என்ன வாங்குவது என்று யோசிக்கக் கூடப் பிடிக்காமல் அதையும் அலுப்புடனேயே அலமாரியுள் போட்டு வைத் தாள் அபரஞ்சி.

சும்மாவே உற்சாகமற்று இருந்தவளுக்குத் தலை சுற்றல், வாந்தி என்ற இயற்கை உபாதைகள் தோன்றித் தாக்கவும், இது வேறு தேவைதானா என்று வெறுப்புதான் உண்டாயிற்று.

தனஞ்சயனின் ஏற்றுமதி விவகாரத்தைக் கவனிக்க வசதியாக, வீட்டில் ஒரு கம்ப்யூட்டரும், ∴பேக்ஸ் மிஷி னும் குடியேறின.

டன் கணக்கில், ஏற்றுமதிக்கான அரிசியைப் பதப் படுத்தி, அரைத்து, உமி பிரித்து, சிறு சிறு அறைகளில் பாக்கெட் போட்டு... என்று பார்ப்பதற்கு தனஞ்சயனுக்கு வெளி வேலையே சரியாக இருந்தது.

கூடவே, ∴பேக்ஸ் சேதிகளைப் பெறுவது, பதில் தருவது, கம்ப்யூட்டர் ∴பீட் பண்ணுவது, தகவல் அறி வது என்று வீட்டிலும் பல வேலைகள் இருந்தன.

அபரஞ்சி கம்ப்யூட்டர் கல்வி கற்றவள்; அவனே கம்ப்யூட்டரையும், ∴பேக்சையும் கையாள முடியும் என் பதால்தான், தனஞ்சயன் அவற்றை வீட்டில் வைத்ததே. எனவே, ''இதைக் கொஞ்சம் பார்த்து வைப்பதற் கென்ன? வீட்டில் மூன்று வேளை மொக்கிக் கொண்டு சும்மாதானே கிடக்கிறாய்?'' என்று அவளிடம் எரிந்து விழுந்தான். அவள் தானாக வந்து செய்யவில்லை என்கிற கோபம் அவனுக்கு.

தலைசுற்றித் தரையில் அமர்ந்திருந்த அபரஞ்சி உதடோரம் பற்களை அழுத்தியபடி சிரமத்துடன் எழவும் பொறுக்கமாட்டாமல், சரளா மகனை அழைத்தாள்.

''கம்மா கிடக்கிறாளா? என்னடா உளறுகிறாய்? அவள் உண்டாகி இருப்பது நினைவில்லை?'' என்று அதட்டினாள்.

''ஏன் இல்லாமல்? திவ்வியமாய் நினைவு இருக் கிறது. மறக்க விட்டால் தானே?'' என்று அலட்சியமாக மொழிந்தான் மகன்.

"உங்கள் மருமகள் கருவுற்று இருப்பது என்னம்மா, உலக மகா சாதனையா? அல்லது அதனால் அவளுக்குக் கைகால் முடங்கி நடக்கக் கொள்ள முடியாமல் போய் விட்டதா?"

"என்னடா, இப்படிப் பேசுகிறாய்?" என்றாள் தாயார் அயர்ந்து போய், வருத்தத்துடன்.

"என்னம்மா பின்னே? இவள் என்ன, குழந்தை தானே உண்டாகியிருக்கிறாள்? என்னமோ பெரிய நோய் வந்து, நடக்கத் திராணியற்றுப் போய்விட்ட மாதிரியல்லவா நடந்துகிறீர்கள்?"

"அவளுக்கு மசக்கை, கண்ணா, பாவம்! தலை கற்றல், வாந்தி என்று..."

"என்ன தலைகற்றல்? என்ன வாந்தி?" என்று தனஞ்சயன் சிடுசிடுத்தான். "ஆடு குட்டி போடுகிறது, மாடு கன்று போடுகிறது, அதெல்லாம் இப்படியா தலை கற்றல் வாந்தி என்று விழுந்தடித்துப் படுத்துக் கொள்கின்றனா? இல்லையே? அது போலவே, ஒரு பெண் கருவுறுதலும் ஓர் இயற்கை நிகழ்ச்சிதான் அம்மா. அதுபாட்டில் அது என்று சாதாரணமாக எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும், வாயால் பேசத் தெரிந்ததாலேயோ, என்னவோ பெரிய மலையைத் தூக்கிக் கொண்டு இருப்பதுபோல, 'ஹா ஹூ' என்று அலட்டிக்கொள்வதும், கிடைத்தது சாக்கு என்று கருட்டி மடக்கிக் கொண்டு படுத்துக் கொள்வதும் பார்க்க சகிக்கவில்லையே!" என்று பெரிதாகப் பேசி தாயின் வாயை அடைத்தான் மைந்தன்.

அப்போதுதான் வயிற்றிலிருந்து குடலே வெளி வந்து விடும்போல வாந்தி எடுத்து விட்டு வந்து சோர்ந்து போய் வந்து உட்கார்ந்திருந்தாள், அபரஞ்சி. கணவன்,

அவனுடைய தாயிடம் கூறுவது போல் தன்னை இகழ்வதை உணர்ந்து ரோஷத்துடன், எழுந்து நடந்தாள். நடக்கையில் அவளது கால்கள் வெடவெடத்தன. தலை எங்கோ பறந்தது. பிடிவாதமாய் நடந்து சென்று கம்ப்யூட்டரின் முன் அமர்ந்து கீபோர்டைக் கையாளத் தொடங்கினாள்.

என்றைக்கு ஆடு மாடுகள் ஈனுதலையும், மனைவி கருவுற்றதையும் சேர்த்து எல்லாம் ஒன்றுதான் என்று தனஞ்சயன் சொன்னானோ, அன்றிலிருந்து மனதின் உறுதியினாலேயே, அபரஞ்சி வேலைகளை இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டு செய்தாள். முதலில் அவன் ஏவிய, துணி துவைத்தலைக் கூட விடவில்லை. சரளா எவ்வளவோ தடுத்தும், அபரஞ்சி அவள் பேச்சைக் கேட்பதாகவே இல்லை.

உடல் உபாதைகளையும், உண்ண முடியாமல் வந்த பலவீனத்தையும் பல்லைக் கடித்து சமாளித்தபடி, அவள் வேலைகளைச் செய்து முடித்தபோது, அவள் மனதில் வெறுப்பும் வேதனையும் தவிர வேறு எந்த உணர்வுக்கும் இடமில்லாது போயிற்று. அவை வளர்ந்து கொண்டும் போயின.

அவளுக்கு ரொம்பவும் சோர்வாயிருக்கும்போது கைகளில் தலையைத் தாங்கிச் சற்றுநேரம் கண்மூடி அமர்ந்திருப்பாள். சோர்வு மாறியதும் மீண்டும் வேலையைத் தொடங்குவாள்.

அப்படி அவள் உட்கார்ந்திருந்ததை ஒருதரம் தற்செயலாகக் காண நேரிட்ட தனஞ்சயனுக்குத் தன்னை மீறி நெஞ்சைச் சுட்டது. மெய்யாகவே இவளுக்கு முடியவில்லையோ?!

பாலம்தான் என்று அவன் உருகிக் கொண்டிருந்த போது, கையில் ஹார்லிக்ஸுடன் அவனுடைய தாயார் வந்தாள். "இந்தாடா, செல்லம், இதைக் குடித்துவிட்டு வேலையைப் பார், கண்ணு! அவனுக்கென்ன, வாய் புளித்ததோ, மாங்காய் புளித்ததோ என்று கண்டபடி உளறிக் கொட்டி விட்டான்! அதற்காக நீயும் உடம்பு தோக இவ்வளவு செய்ய வேண்டுமா? வேண்டாம் என்று சொன்னாலும் கேட்க மாட்டேன் என்கிறாயே!" என்று பரிந்து வருந்தினாள்.

தாயாரின் பாசப்பராமரிப்பைக் காணவும் சட்டென்று தனஞ்சயனின் மனம் வக்கரித்துக்கொண்டது.

செய்யட்டும். கொஞ்சம் கஷ்டப்பட்டால் அப்படி என்ன பெரிய பாவமாகி விடும்? ஏன்? அன்று, அவள் செய்த அநியாயம்? அதற்குத் தண்டனையும் தேவை தானே? கொஞ்சமாவது படட்டும்!

வந்த சுவடு தெரியாமல், வெளியேறிச் சென்று விட்டான் தனஞ்சயன்.

சரளாவைப் போலவே, அபரஞ்சி இதுபோல அதிக வேலை செய்வது வசந்தாவுக்கும் பிடித்தமாக இருக்க வில்லை. ஆனால், பிடிக்காததன் காரணம் தான் வேறு.

வசந்தாவுக்கு தன் மகள் இருந்து கோலோச்ச வேண்டிய இடத்தில் வந்து, அழுத்தமாக அமர்ந்து கொண்ட அபரஞ்சியை முதலில் இருந்தே பிடிக்க வில்லை. தன் பூரணியைவிட அபரஞ்சி அழகு, படிப்பில் சிறந்திருந்ததும் அவளுக்கு மிகுந்த வெறுப்புதான். அண்ணன் மகள், மனைவியை அவ்வப்போது மட்டம் தட்டிப் பேசுவது அவள் காதுகளில் தேனாகப் பாய்ந்தபோதும், அவள் கருவுற்றதும் பேரக் குழந்தை ஆவலில் அண்

ணன் உலகநாதன் மருமகளிடம் பாசம் காட்டத் தொடங்கியதும் அவளுக்குக் கொஞ்சமும் பிடிக்கவில்லை.

ஒருவேளை, மசக்கை வாந்தி அது இது என்று, கருண்டு படுத்துக் கொண்டு, மாமனாருக்கு வழக்கமாகச் செய்யும் வேலைகளை அபரஞ்சி செய்யாமல் விட்டிருந்தால், தன் சுகத்தை மற்ற எல்லாவற்றையும் விடப் பெரிதாகக் கருதும் வழக்கமுள்ள உலகநாதன் மருமகளிடம் கோபமே கொண்டிருக்கக் கூடும். ஆனால், அவளோ முன்னிலும் அதிக வேலைகளை இழுத்துப் போட்டுச் செய்யவும் அந்தக் கோபத்துக்கு வாய்ப்பில்லாது போயிற்று.

காலையில் அவர் பல்துலக்கி வரும்போதே சூடாக நுரைபொங்கக் காபி கொணர்ந்து கொடுப்பதிலிருந்து, குளித்து முடிக்குமுன் பூஜை அறை சுத்தம் செய்து விளக்கேற்றி வைப்பது, பூஜை முடித்து வரும்போது இலை போட்டு வியஞ்சனங்களைப் பரிமாறிவிட்டு, சரளா சுட்டுத்தரத்தர சிற்றுண்டி வகைகளைச் சூடாகக் கொணர்ந்து கொடுப்பது, தோல் சீவிப் பழங்கள் வெட்டி வைப்பது, கூடுதல் வேலையாகக் கணவன் துணியோடு, மாமனாரின் சட்டை வேட்டிகளையும் இஸ்திரி போட்டுக் கொடுப்பது என்று அவருக்கு வேண்டியது எல்லாம் அவள் செய்யவும், வசந்தாவுடைய அசட்டு அண்ணனுக்கு உச்சி குளிர்ந்து போய்விட்டது.

அதற்குமேல் அந்த மாய்மாலக்காரி காலையிலேயே குளித்து முழுகி அழகாகப் பொட்டிட்டு, சிங்காரம் செய்துகொண்டு வந்ததும் - முடியுமா ஒருத்தியால்? இதுபோன்ற சமயத்தில் வசந்தா பதினோரு மணிக்குமுன் படுக்கையை விட்டு எழுந்ததே கிடையாது. இந்த அப

ரஞ்சி ஆறு மணிக்குள் குளித்துவிட்டே வந்து நின்றாள் என்றால் அவள் நடிக்கிறாள் என்பதற்கு வேறு ருசு எதற்கு? இந்த அண்ணனுக்கு உச்சந்தலையில் ஐஸ் மழையே பெய்ததுபோல மூளை மரத்துப் போய்விட்டது.

"மகாலட்சுமி போல இருக்கிறாய். இந்தா இதைக் காதில் அணிந்து கொள். எங்கள் அம்மாவுடையது. ஆகிவந்தது. அதன் ராசி, உனக்குப் பேறு காலம் கூட எளிதாக இருக்கும்" என்று விள்ளாமல் விரியாமல் உனக்கு எனக்கு என்று பங்கு கூடப் பிரிக்காமல், அவர்களுடைய தாயார் அணிந்திருந்த பெரிய வைரத் தோட்டை எடுத்து மருமகள் கையில் கொடுத்து விட்டார்.

குறைத்துப் போட்டாலும் இரண்டு காரட் எடையுள்ள பழைய 'புளூ ஜாகர்' வைரம். அவளது திருமணத்தின்போது கிட்டத்தட்ட அதைப் போலவே ஒரு வைரத் தோடு போட்ட போதும், இதுவும் தனக்கு அல்லது தன் மகளுக்கு என்று ஆக்கிவிட வேண்டும் என்று வசந்தா குறிவைத்துக் காத்திருந்த நகை எங்கே மனைவிக்குக் கொடுத்து விடுவாரோ அண்ணன் என்று பயத்தில், எவ்வளவோ சிரமப்பட்டு கற்பனை செய்து, இல்லாத பொல்லாத பழியெல்லாம் சரளா மேல் சுமத்தி 'அம்மாவுக்கு அண்ணி சரியாக ஏதும் செய்ததே இல்லை; இந்தத் தோட்டை அவள் அணிந்தால் அம்மாவின் ஆத்மா சாந்தி அடையாது' என்று முத்தாய்ப்பு வைத்து, தோடு அண்ணிக்குப் போய்விடாமல் தடுத்து வைத்திருந்தாளே! கடைசியாக, இலவு காத்த கிளிபோல இவள் ஏமாந்து நிற்க, பொகக்கென்று அந்தப் புதுச் சிறுக்கி அடித்துக் கொண்டு போய் விட்டாளே என்று என்ண என்ண வசந்தாவால் தாங்கவே முடியவில்லை.

இது ஒன்றுமட்டுமல்ல. இன்னமும்கூட இந்த அண்ணனின் தலையைத் தடவிப் பிடுங்க வேண்டியது நிறைய உண்டு. எல்லாவற்றையும் இந்த மருமகள் பிராக அடித்துக் கொண்டு போய்விடக் கூடாதே என்று அதுவரை கவலை வசந்தாவுக்கு மலையாய் வளர்ந்து கொண்டே போயிற்று.

எனவே, இதையெல்லாம் தடுத்து நிறுத்த வேண்டுமானால், அதற்கு ஒரே ஒரு வழிதான் உண்டு. மருமகளைப் பற்றி உலகநாதனின் நல்ல அபிப்பிராயம் மாற வேண்டும்.

உலகநாதன் ஒன்று நினைத்துவிட்டால் அதை மாற்றுவது கடினம்; முடியாது என்றே சொல்லலாம்.

அவருடைய திருமணத்தின்போது, வரப்போகும் மனைவி மீது ஒரு கெட்ட அபிப்பிராயத்தை உருவாக்க வசந்தாவுக்கு நிறைய அவகாசம் இருந்தது. அவகாசத்தோடு அவர்களுடைய அன்னையின் துணையும் இருந்தது. அன்று சரளாமீது உருவாக்கி வைத்த அவநம்பிக்கை இன்றளவும் நிலைத்து இருக்கிறது!

ஆனால், அபரஞ்சி விஷயத்தில் தனி ஆளாய் வசந்தாவால் பெரிதாக ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. செய்வதற்கு அவளுக்குத் தோன்றவும் இல்லை. சரளாவைப் பற்றி மூட்டிக் கொடுப்பதிலேயே குறியாய் இருந்தவள், இது என்ன, வெறும் கொசுறு என்று கொஞ்சம் அலட்சியமாக இருந்து விட்டாள்.

அதன் விளைவு, அந்த விஷச் செடி வளர்ந்து மரமாகி, அவளுக்கு வர வேண்டிய வைரத்தோட்டையே பறித்து விட்டது!

அண்ணன் திசைமாறித் தன் மேல் பாய்ந்து விடா மல், அபரஞ்சி மேல் தப்பு எண்ணம் கொள்ளும்படி என்ன ஒதுவது என்று நாக்கைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டு நாயாய் அலைந்த வசந்தாவுக்கு கடைசியாக ஒரு வழி தென்பட்டது.

தனஞ்சயனின் ஏற்றுமதி விஷயமாகப் பேச என்று சில வெளிநாட்டுக்காரர்கள் வந்தார்கள். மனைவியை அழைத்துத் தனஞ்சயன் அறிமுகப்படுத்தி வைத்தான். அவன் கூட இருந்தபோதும், பிறகு அவர்களில் இரு வரை தனஞ்சயன் அரிசிக் கிடங்கிற்கு அழைத்துச் சென்று விட்ட பிறகும் அவன் பணித்தபடி மற்றவர்களுக்குக் கம்ப்யூட்டரில் பதிவு செய்ததிலிருந்து விவரம் கொடுத்த போதும் அவர்களோடு அருகமர்ந்துதான் அபரஞ்சி அளவளாவ நேர்ந்தது. அதேபோலக் கம்ப்யூட்டர் சர்வீ சுக்கு வந்தவரிடமும் சாதாரணமாகப் பேசி, காபி கொடுத்து உபசரித்து அனுப்பினாள்.

இதில் எதையும் தவறாகத் தனஞ்சயனோ, அபரஞ் சியோ எண்ணவில்லை.

ஆனால் வெறும் வாயை மென்றபடி அவளுக்காக ஏங்கிக் கொண்டிருந்த வசந்தா இதை மூட்டை கட்டி எடுத்துப்போய் அண்ணனிடம் சேர்த்தாள். ''அந்த நாளில் நான் தற்செயலாக வாசல்பக்கம் வந்தால்கூடக் கோபப்படுவீர்கள். உங்கள் மருமகளானால், கால் மேல் கால் போட்டு பக்..கத்திலே உட்கார்ந்து அவனுகளோடு அரட்டை அடிக்கிறாள். என்னாச் சிரிப்பு, என்னாப் பேச்சு! வீட்டிலே பூனை மாதிரி இருக்கிறவள் இவளே தானா என்று எனக்கு ஒரே ஆச்சரியமாகிப் போயிற்று, அண்ணா! அடுத்த ஆண்பிள்ளைகளிடம் குடும்பப்

பெண் - அதுவும் நம் குடும்பத்துப் பெண் இப்படியா இளிப்பது? பார்க்கிறவர்கள் என்ன நினைப்பார்கள்? நாம் என்றால், குடும்பம் எப்படி, பெண்ணுடைய தாயார் எப்படி என்று பார்த்துப் பெண் எடுப்போம். எல்லாம் இவர்கள் பார்த்த பெண்தானே? வேறு எப்படி இருப் பாள்? ..நாலுபேர் நடுவில் தீங்கள் தலை குனியும்படி ஆகிவிடக் கூடாதே என்பதுதான் அண்ணா, எனக்கு!'' என்று கன்னத்தில் கைவைத்துக் கண்ணை உருட்டிப் பேசினாள்.

சற்றுநேரம் யோசித்துவிட்டு, ''வீணாகப் போட்டு மனதை அலட்டிக் கொள்ளாதே, வசந்தம். நம் தலை முறை வேறு இவர்கள் விஷயம் வேறு. தொழில் தொடர்பாகத் தனம் அழைத்து வந்தவர்களிடம் இவள் பேசாமல் இருந்திருந்தால் அதுதான் இப்போது தப்பாகப் போயிருக்குமோ என்னமோ? எதற்கும் நான் அபரஞ்சி யிடம் எச்சரித்து வைக்கிறேன். அவள் நல்ல பெண். ஒரு வார்த்தை சொன்னால் அப்படியே பிடித்து கொள் வாள்.'' என்ற அண்ணனுக்கு ஓங்கி ஒரு குட்டு வைக்க லாமா என்று இருந்தது வசந்தாவுக்கு.

ஆனால் காட்டிக் கொள்ள முடியாமல், ''செய்யுங் கள் அண்ணா, என்னவோ, நம் குடும்ப கவுரவம் கெட்டுவிடக் கூடாதே என்ற கவலைதான் எனக்கு. வேறென்ன?'' என்று சோகமாகப் பெருமூச்சு விட்டாள்.

''உன்னை எனக்குத் தெரியாதாம்மா? ஆனால் நான் ஒருவன் இருக்கும் போது, நீ கவலைப்படத் தேவையே இராது'' என்றார் உலகநாதன் அவளிடம்.

ஒருவருக்கு அறிவுரை கொடுக்க வாய்ப்புக் கிடைத் தால் அதைச் சும்மா விடுகிறவர் அல்ல உலகநாதன்.

இல்லாத வாய்ப்பைக் கூட உண்டுபண்ணிக் கொண்டு, சம்பந்தமே இல்லாதவர்களுக்குக்கூடப் பெரிதாகப் புத்தி சொல்லார். இப்போது விடுவாரா? மருமகள் மீது குற்ற மில்லை என்று தெரிந்தபோதும், அவளை அழைத்து ஒரு சிற்றுரை ஆற்றினார்.

"பாரம்மா, 'பொம்பளை சிரித்தால் போச்சு, புகை யிலை விரிச்சால் போச்சு' என்று அந்தக் காலத்திலேயே சொல்லி வைத்திருக்கிறார்கள். அது தெரியாமல் யார், எவன், என்று இல்லாமல் பேசிச் சிரித்து விட்டுப் பெண்கள் மாட்டிக் கொள்ளுகிறார்கள். அன்றைக்குப் பாஞ்சாலி சிரித்ததால் பாரதப் போரே வந்துவிட்டது. நான் உன்னைச் சொல்லுகிறேன் என்று நினைக்காதே. ஆனால் பெண்கள் ஆண்களிடம் சிரித்துப் பேசுவது தப்பு. அவளுடைய புருஷனிடம்கூட ஒரு பெண் அதிகம் சிரிக்கக் கூடாது. நினைவு வைத்துக்கொள். அப்புறம், இன்றைக்கு மாதுளை முத்து உதிர்த்து வைத்ததில் ஒரு சின்னத்தோல் இருந்தது. இனிமேல் அப்படி இல்லாமல் பார்த்துக்கொள். புரிகிறதா" என்றார்.

என்னமோ தனக்குத்தான் தெரிந்த மாதிரி உலகநா தன் எதையாவது சொல்வது வழமையே என்பதை அவ்வளவு நாட்களில் அறிந்து வைத்திருந்த அபரஞ்சி, அவரது பேச்சில் தலைகால் எதுவும் புரியாதபோதும் சும்மாவேனும் தலையாட்டி வைத்தாள்.

இப்படியும் அப்படியுமாக நத்தையின் வேகத்தோடு நாட்கள் மெல்ல நகர்ந்தன.

ஒவ்வொருநாள் செல்வதும் ஒரு யுகம்போல அப ரஞ்சிக்குத் தோன்றியது.

ஆடுமாடோடு அவளது கர்ப்பத்தை ஒப்பிட்டுத் தனஞ்சயன் பேசிய பேச்சு அவளை மிகவும் நோகச் செய்திருந்தது.

அதற்காகவே, தன் சக்திக்கு மீறிய வேலைகளை இழுத்துப் போட்டுச் செய்து கொண்டே இருந்தாள்.

காலையில் குளித்தும், முகத்தில் குளிர்நீர் அடித்தும் காலை மசக்கையைச் சமாளித்தபடி ஏதாவது வேலை செய்து கொண்டே இருந்தாள். இதைத்தான் வசந்தா மாய்மாலம் என்று நினைத்தாள். சரளா எவ்வளவோ சொல்லிப் பார்த்தும் அபரஞ்சி எந்த வேலையையும் குறைத்துக் கொள்வதாக இல்லை. தன்னைத்தானே வருத்திக் கொள்கிறோம் என்பது அவளுக்கு நன்றாகவே புரியத்தான் செய்தது. ஆனால், கருவுற்றிருப்பதைச் சாக்கிட்டு இந்த வேலை பாக்கி வைத்தாய் என்று கணவன் சொல்லும்படி விட்டுவிடக் கூடாது என்ற வெறியோடு, அபரஞ்சி பிடிவாதமாக, இல்லாத பொல்லாத வேலை களையும் இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டு செய்தாள்.

தாய்க்குத் தாயாய் சரளாவின் பராமரிப்பு மட்டும் இல்லையென்றால் பலவீனத்தால் ஏதேனும் நோய்கூட அவளைப் பற்றியிருக்கக் கூடும்.

மருமகள் பிடிவாதமாக வேலை செய்வதை அவ ளால் தடுக்க முடியாத போதும், அபரஞ்சியின் ஆரோக்கி யம் கெட்டுவிடாமல், சத்தான பானங்களையும் உணவை யும் கொடுத்து, வற்புறுத்தி, உட்கொள்ள வைத்தாள் அந்தத்தாய்.

பட்டுப்பட்டு மரத்துப் போகுமுன் தனக்கிருந்த மன நிலையை நினைத்துப்பார்த்த சரளாவுக்கு மருமகளின் போக்கில், வியப்போ, கோபமோ உண்டாகவில்லை

மாறாக, இந்த வீட்டில் இன்னொரு பெண்ணும் இதே துன்பம் அனுபவிக்கும்படி ஆயிற்றே என்று மிகவும் வருத்தம்தான் அவளுக்கு உண்டாயிற்று.

தோட்டத்தில் பெரிய வாழை மரத்தை அடுத்துப் புதிதாக வெடித்த வாழைக் கன்று ஒன்றைக் காட்டி, ''அந்த அடிவாழைக் கன்றின் முதல் இலைகளைப் பார்த்தாயாம்மா? இலைகள் கூராக நேராக உறுதியோடு நிற்பதைப் பார். இலை அமைப்பே, தலைவாழையி லிருந்து எவ்வளவு வேறுபட்டு இருக்கிறது! இதைப் பார்த்துதான் நானும் ஏமாந்து போனேனம்மா. வளர, வளர இந்தக் கன்றும் அச்சாய் அந்தப் பெரிய வாழை போலவேதான் வளரும் என்று நான் நினைக்கவே இல்லை!'' என்று கண்கலங்கி வேதனைப்பட்டவளை அபரஞ்சிதான், தேற்றி உள்ளே அழைத்து வரும்படி ஆயிற்று.

எப்படியோ, ஒருவருக்கொருவர் ஆறுதலும் தேறு தலுமாகக் காலம் சென்றது. தனஞ்சயனின் ஏற்றுமதி 'ஆர்டர்' படி அனுப்பி, மறு ஆர்டர் கைக்கு வந்தது.

அபரஞ்சியின் வயிற்றுப் பிள்ளை நல்லபடியாக வளர்ந்தது. ஏழாம் மாதம் வளைகாப்புக்கு நாள் குறித் தார்கள். இப்போது உள்ளூர ஓர் எண்ணம் தோன்றி, அபரஞ்சிக்கு முதல் முறையாக உற்சாகத்தை அளித்தது.

வளைகாப்பு நடத்தினால், அப்புறம் பிரசவத்துக் கென்று பிறந்த வீட்டுக்கு அழைத்துச் செல்வார்கள். பங்களூருக்குச் சென்றுவிட்டால் கொஞ்ச காலம், குறைந் தபட்சமாய்ச் சில மாதங்கள் அவளுடைய கணவன் முகத்தைப் பாராமல் நிம்மதியாய் இருக்கலாம்.

விடுதலை! கணவனின் விஷ நாவிலிருந்து விடப் படும் கூர் அம்புகளில் இருந்து விடுதலை! உடல் வலிக்க வலிக்க இழுத்துப் போட்டுக்கொண்டு செய்யும் வேலைக ளில் இருந்து விடுதலை! கடவுளே! என்ன சுகமாய் இருக்கும்!

கணவனைப் பிரிந்து செல்வதற்காக, அபரஞ்சி ஆவலாகக் காத்திருந்தாள்... ஆனால்...

7

வளைகாப்பு வைபவத்தில் பெண்ணுடைய தந்தை யாகத் தான் என்னென்ன செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுப் போவதற்காகச் சிலநாட்கள் முன்னதாக ஜெய பாண்டியன் மகள் வீட்டுக்கு வந்திருந்தார்.

வந்தவர், சூல்காப்புகள், சேலை, பலகாரங்கள் பற்றிய விவரங்களை எல்லாம் கேட்டு, ஒரு காகிதத்தில் குறித்து வைத்துக் கொண்டார்.

பிறகு, தொண்டையைச் செருமிக் கொண்டு, ''இதை யெல்லாம் கடித மூலமாகக் கூட எழுதிக் கேட்டிருப் பேன். அத்தான், ஆனால், உங்களிடமும் தங்கையிடமும் முக்கியமாய் ஓர் உதவி வேண்டுவதற்காகவே, இப் போது நான் நேரில் வந்தேன்'' என்று ஜெயபாண்டியன் தொடங்கினார்.

தந்தை கொணர்ந்திருந்த உயர்ரக ஆப்பிள்களை வெட்டி ஒன்றுபோல் அழகாகத் தட்டுகளில் அடுக்கி எடுத்து வந்து கொண்டிருந்த அபரஞ்சி, பெற்றவரின் இந்தப் பேச்சு காதில் விழவும் திகைத்து பாதி வழியில் அப்படியே நின்று விட்டாள்.

என்ன உதவி? இவர்களிடம் உதவி வேண்டும் நிலைமை அப்பாவுக்கு ஏன் வந்தது? இந்தச் சீர் செய்யு மளவு பணம் இல்லையா... சேச்சே. அவருக்கு இது ஒன்றும் பெரிய காரியமும் அல்ல. பின்னே என்ன உதவி... என்று ஏதோ கெடுதலைக் கேட்கப் போவது போல அவள் மனம் தவியாய்த் தவித்தது.

''பாருங்கள்...அத்தான் என் மகள் தாயில்லாக் குழந்தை. இப்போது வளைகாப்பு முடிந்து அவளைக் கூட்டிப் போனால், வாய்க்கு ருசியாகப் பண்ணிப் போட என்று அங்கே யாரும் கிடையாது. பேச்சுத்துணைக்குக் கூட அங்கே யாரும் கிடையாது...'' தந்தை என்ன சொல்ல வருகிறார் என்பதை ஊகித்து அவசரமாக எட்டு எடுத்து வைத்து அபரஞ்சி வருமுன், ஜெயபாண்டியன், அவர் நினைத்ததைக் கேட்டே விட்டார்... ''அதனால், பெற்ற தாய்போலவே அபியைக் கவனிக்கும் நீங்களே, இந்தப் பேறு காலத்தையும் பார்த்துக் கொள்ள முடியுமா?''

இனி அபரஞ்சி, ஒன்றும் சொல்ல முடியாது! மறுப்பு மாமியாரை அவமானப்படுத்துவது போல ஆகும். அவள் அன்பு காட்டவில்லை என்று சொல்லாமல் சொல் வதுபோல ஆகும்.

அந்த வீட்டின் முன்னொரு காலத்து மருமகளாய் தன் மருமகளின் மனநிலையைக் கொஞ்சம் ஊகித்து வைத்திருந்ததால், சரளா சட்டெனப் பதிலொன்றும் கூற வில்லை. கூறினாலும், அவளது அபிப்பிராயத்துக்கு அந்த வீட்டில் மதிப்பேது?

உலகநாதன் மகாப் பெருந்தன்மையான குரலில், 'முடியுமாவா? சரளாவே தான் அபரஞ்சிக்குப் பிரசவம்

பார்த்தாகவேண்டும் என்று நான் முன்பே முடிவு செய்து விட்டேனே! நீங்கள், உங்கள் மகளை அழைத்துச் சென்றி ருந்தாலும், பேறுகால சமயத்துக்கு நான் இவளை அனுப் புவதாகத்தான் இருந்தேன். அதைவிட, மருமகள் இங் கேயே இருந்தால் இரண்டு மடங்கு நன்மை. வீடு, அதுபாட்டில் வழக்கம்போல நடக்கும். அபரஞ்சியையும் பார்த்துக் கொள்ளலாம்'' என்று உன்னால் முடியுமா? என்று ஒரு வார்த்தை கூட மனைவியைக் கேளாமலே தன்னிச்சையாக முடிவு சொன்னார். தன் சாப்பாடு, பிற வசதிகளுக்குக் குறை வராது என்ற சந்தோஷம் அவ ருக்கு.

குனிந்த தலை நிமிராமல், பழத்தட்டுகளை டீபாயில் வைத்துவிட்டு உள்ளே சென்றாள் அபரஞ்சி.

அவளுக்கு நெஞ்சை அடைத்துக் கொண்டு ''ஹோ' 'வென்று வந்தது. கொஞ்..ச காலம்! மிஞ்சிமிஞ்சி நாலைந்து மாதங்களைத்தானே அவள் ஆசைப்பட்டது! அந்த விடுதலை கூட அவளுக்கு கிடைக்கவில்லையே!

இப்படி ஓர் எண்ணம் இருப்பதாக இந்த அப்பா ஒருதரம் கூட அவளிடம் சொல்லவில்லையே! இங் கேயே இருக்கிறாயா என்று அவளிடம் ஒருவார்த்தை கேட்கவில்லையே! என்று அவள் மனம் பொறுமியது.

ஆனால், எப்படிக் கேட்பார்? அவர்தான் மகள் பூலோக சொர்க்கத்தில் இருப்பதாக எண்ணிக்கொண்டு இருக்கிறாரே! வேலைகளின் இடையே அவர் இங்கே வந்து தங்கும் சில மணி நேரங்களில், தான் மகிழ்ச்சியில் திளைப்பதாகத்தானே அபரஞ்சியும் காட்டிக் கொண் டாள். மகளின் துன்பம் தெரிந்தால் வருத்தப்படுவாரே; கூடச் சேர்ந்து சுமையைப் பகிர்ந்து கொள்ள அம்மாவும்

இல்லாததால் தனியே கிடந்து தவிப்பாரே என்று உண்மை நிலையை மறைத்து வேடம் போட்டது அவள் தலையிலேயே இடியாக இறங்கி விட்டதே!

தனியே நின்று தவித்துக் கொண்டிருந்தவளின் காதுகளில், ''அதுமட்டும் இல்லை அத்தான். பிரசவ காலம் நெருங்க நெருங்க கணவன் அருகில் இருக்க வேண்டும் என்று ஏக்கமாக இருக்குமாம். அபி அம்மா என்னிடம் சொல்லியிருக்கிறாள். அதற்காகவும் தான் உங்களிடம் கேட்டேன்'' என்று ஜெயபாண்டியன் கூறியது விழவும் அவளால் தாங்க முடியாது போயிற்று.

அய்யோ, அப்பா! அது அம்மாவுக்கு ஒரு நல்ல கணவராக நீங்கள் கிடைத்ததால் அம்மா சொன்ன பேச்சு! உங்கள் மகளுக்கு அந்தப் பாக்கியம் கிட்டவில்லையே அப்பா! என்று உள்ளூரப் புலம்பியவளுக்குத் தன் ஆசை அழிந்த விதத்தில் அடக்க மாட்டாமல் கண்ணீர் பெருகியது.

இந்தக் கண்ணீரைக் கூட அவளால் மற்றவர்கள் முன் காட்ட முடியாது. என்ன, ஏது என்று விசாரணை தொடங்கி, பாவம், அந்த வாயில்லாப் பூச்சி, அவளுடைய மாமியார் தலையில் போய் விடியக் கூடும். அதுதானே உலகநாதனின் வழக்கம்! இங்கே சுற்றி, அங்கே சுற்றிக் கடைசியாக மனைவியைக் குற்றவாளியாக்கித் திட்டுவது!

கண்ணீரை அடக்க முயன்றபடி, அபரஞ்சி குளியலறையை நாடிப் போனாள். குளிர்ந்த நீர் அடித்து முகம் கழுவினால், கண்ணீரும் நிற்கும்; கண்ணீர் வடிந்த சுவடும் மறையும்.

பார்வையை மறைத்து கண்ணீரோடு விரைந்தவள், எதிரே கணவன் வருவதை அறியாமல், அவன்மீது முட்டிக் கொண்டாள்.

பிடித்து நிறுத்தி, ''பார்த்து வருவதில்லை? கண் இருக்கிறதா இல்லையா?'' என்று எரிச்சலுடன் விளைவியவன், அவளது கண்ணீரைக் கண்டதும், ''ஏன், என்ன ஆயிற்று?... எங்கேனும் வலிக்கிறதா?'' என்றான் குரலில் பதட்டம் தோன்ற.

''இல்லை'' என்று தெளிவற்ற குரலில் உரைத்தவள், அவனது கையை அவசரமாக விலக்கித் தன்னை விடுவித்துக் கொண்டு குளியலறைக்குள் சென்று விட்டாள்.

சற்றுப் பொறுத்து, லேசாகச் சிவந்த கண்கள் தவிர மற்றபடி சாதாரணமாக அவள் வெளிவருவதைப் பார்த்து விட்டு அங்கிருந்து அகன்று, மற்றவர்கள் இருந்த இடம் சென்றான் தனஞ்சயன்.

அங்கே, விவரம் அறிந்ததும் அவனுக்குப் புரிந்து விட்டது. இங்கேயே இருக்க நேர்ந்ததற்காகவா இந்த அழுகை?

உள்ளூர ஆத்திரமும், கூடவே முனுக்கென்று ஒரு வலியும் அவனுக்கு உண்டாயின.

திருமணமான புதிதில், அவளைக் கொண்டுவிட வந்தவர்களுக்கு உற்சாகமாகக் கையாட்டி அவள் விடை கொடுத்த காட்சி, தன்னை மீறி அவன் மனதில் தோன்றியது.

மணவாழ்வு என்பது வண்ண மயில்களும் மான்களும் உலவும் பூங்கா என்று எண்ணியிருந்திருப்பாள்! பாவம் என்று எண்ணும்போதே கோபமும் வந்தது.

படட்டும் இப்படி எத்தனை பேரை அழ வைத்திருப் பாள்? அவளாவது பரவாயில்லை. சமாளித்துக் கொண் டாள்! வேறு எத்தனை பேர் அந்த வலையில் சிக்கி அடியோடு அழிந்து போனார்களோ? அதற்கெல்லாம் தண்டனை அனுபவித்துத்தானே தீரவேண்டும்?

சற்றே இளகிய மனம் உடனே கடினமாகிவிட, தனஞ்சயனின் போக்கு மாற்றமின்றி அப்படியே இருந் தது. கடுமொழிகளும் கடுகடுப்புமாக.

வளைகாப்பு விழாவுக்கு அபரஞ்சியுடைய பெரிய தந்தை, அத்தை, சித்தி, தாய்மாமா, அவர்களுடைய பிள்ளைகள் எல்லோரும் வந்திருந்தார்கள். பேச்சும் சிரிப்புமாக வீடு கலகலத்தது. வளையல்களைப் பிரித்து ஆறாறாகக் கட்டி வைப்பது, நலுங்கு சுற்றியவர்களுக் குக் கொடுப்பதற்காக வாங்கி வைத்திருந்த கிண்ணங் களில் வெற்றிலை, பாக்கு, மஞ்சள், பழம், வளையல் இட்டு எடுத்து வைப்பது என்று பேச்சினூடே வேலையும் நடந்தது.

"ஏய் அபி, உன் வீடு பரவாயில்லைடி, பரவா யில்லை. என்ன? நன்றாகவே இருக்கிறது. நானும் என்னமோ பழங்காட்டூர் என்ற பெயரைப் பார்த்து மாமா, பெண்ணைப் பட்டிக்காட்டில் கொடுத்து விட் டாரே என்று நினைத்தேன். சும்மாவே காட்டூர், அதிலும் பழைய காட்டூர்! இனி அபியைப் பார்ப்பது அவ்வளவு தான் என்று நினைத்தேன்" என்றாள் மாமன் மகள் மல்விகை.

"அது பழைய காட்டூர் இல்லை, மல்லி. பழங்கள் நிறைந்த காடு உள்ள ஊர் என்று அர்த்தம். காடு என்றாலும் கொடிய மிருகங்கள் வாழுமே அந்தக் காடு

என்று அர்த்தம் அல்ல. பழமரங்கள் நிறைந்த தோப்பு தான். இது தெரியாமல்... கொஞ்சம் தமிழையும் படிடி... இங்கிலீஷ் மீடியத்தில் படித்தாலும் தமிழச்சி என்பதை மறக்கக் கூடாதடி" என்று அவளுக்குச் சின்னதாக ஒரு குட்டு வைத்தாள் அபரஞ்சி.

"அடேயப்பா! அவளுடைய ஊரைக் கேலி செய் தால் வரிந்து கட்டிக் கொண்டு வருவதைப் பாரேன்! அப்படியா உன்னை இந்த ஊர் மயக்கி வைத்திருக் கிறது?" என்றாள் பெரியப்பா மகள்.

"ஊர் இல்லையடி மக்கு. மயக்கியது இந்த ஊர்க் காரரான அத்தான்! அவர் மயக்கத்தில்தான் அம்மாள் இந்தப் போடு போடுகிறாள்!" என்றான் அத்தை பையன்.

"ஓ" என்று சிரிப்பு அலைமோதியது.

புன்னகைத்துவிட்டு, "ஊர் பற்றிய விவரம் சொன் னது எங்கள் அத்தை!" என்றாள் அபரஞ்சி கிண்டல் குரலில்.

"விவரம் யார் வேண்டுமானாலும் தரட்டும். அதை அவிழ்த்து விடுகிற வேகம் தந்தது அத்தான் மயக்கம் தானே?" என்று மீண்டும் எல்லோரும் சிரித்தனர்.

சிரிப்பு ஒலியைக் கேட்டபடி உள்ளே வந்த தனஞ் சயன் முகத்திலும் புன்னகை இருந்தது.

எல்லாம் இருபதுகளில் தொடங்கி, அதற்கும் கீழ் உள்ள, கால்கட்டு விழாத சிறுகள்! சிரிப்புக்கும் கேலிக் கும் கேட்பானேன்?

"யார்யாருக்கு மாம்பழம் போட்ட பதநீர் வேண் டும்?" என்று கேட்டபடி அபரஞ்சி எழுந்து, உள்ளே சென்றாள்.

சிரிப்பைக் கேட்டபடியே உள்ள வந்த தனஞ்சயனுக்கு சிலகாலமாக மனைவி தன்னைப் பார்த்து இணைந்து நகைப்பதில்லை என்பது உறுத்தியது. சிரிப்பு என்ன, சாதாரணமாகப் பேசவதே கிடையாது. ஏன், முடிந்த அளவு அவன் இருக்கும் இடத்தில் அவள் இருப்பதுகூடக் கிடையாது! முன்பெல்லாம் தொழில் விஷயமான விவரங்களையேனும் அவனிடம் நேரே சொல்லுவாள். இப்போதெல்லாம் ஃபாக்ஸ் மூலம் வரும் தகவல்கள், விசாரணைகளை உரியவிதமாய்க் கம்ப்யூட்டரைப் பயன்படுத்தி, பிரிண்ட் அவுட் எடுத்து அழகாக வரிசைப் படுத்தி வைத்து விடுவாள்.

கணவனோடு பேச்சைத் தவிர்க்கிறாளாம்! போகட்டுமே! எத்தனை நாள் இது நடக்கும் என்று தனஞ்சயன் அலட்சியமாக எண்ணினான்.

முன்பாவது, பிரசவத்துக்காகப் பிறந்த வீடு செல்வாள் என்று இருந்தது. இப்போது அதற்கும் வழியில்லாமல் இங்கேயேதான் இருக்கப் போகிறாள்.

மனைவி பிரிந்து செல்லாமல் இங்கேயே இருக்கப் போகும் சேதி தனக்கு மிகவும் குதூகலமாய் இருப்பதைத் தனஞ்சயன் ஓர் ஆச்சரியத்தோடு உணர்ந்தான். பிடிக்காத மனைவி என்றாலும் அவள் இல்லாத தனிமை கஷ்டம் தான் போலும்!

ஆனால், ஒரேயடியாக அபரஞ்சி தனக்குப் பிடிக்காத மனைவி என்று உறுதியாக எண்ணவும் தனஞ்சயனால் முடியவில்லை. பெரிதாகிவிட்ட வயிற்றைத் தள்ளிக்கொண்டு சிரமத்துடன் அவள் குனிந்து நிமிர்ந்து வேலை செய்யும்போது, அவனுக்கும் கொஞ்சம் சங்கடமாகத்தான் இருந்தது. அதிலும் அபரஞ்சியின் நெற்றியில் முத்துமுத்தாக அரும்பியிருக்கும் வியர்வைத் துளிகளைக் காணும்போது, என்ன களைப்போ என்று வேதனையாகவும் இருந்தது.

இந்தச் சங்கடமும், வேதனையும் வெறுப்பின் அறிகுறி அல்லவே!

இன்னும் அவர்களை இணைக்கும் சங்கிலியாகக் குழந்தை வேறு பிறக்கப் போகிறது என்று எண்ணிய போது அவன் மனம் தானாக உற்சாகமே அடைந்தது.

வளைகாப்பு வைபவம் விமரிசையாக நடைபெற்றது.

வளைகாப்புப் பெண்ணை மட்டும் போட்டோ, வீடியோவுக்காக அடிக்கடி சிரிக்கச் சொல்ல வேண்டியிருந்தது.

'அவளுக்கு களைப்பு; வயிற்று கமையோடு சுற்றிச் சுற்றி எவ்வளவு வேலை பார்த்திருக்கிறாள்; அவள் உட்கார்ந்து பார்க்கவில்லையே; சோர்வில், சிரிப்பு எப்படி வரும்?' என்றார்கள் சிலர்.

இவர்களுக்கு என்ன தெரியும்? என் மருமகள் என் புத்திமதியைக் கடைப்பிடிக்கிறாள் என்று மகனிடம் பெருமைப்பட்டுக் கொண்டார் உலகநாதன்.

சின்ன வயதில் இருந்ததுபோல அபி இப்போதெல்லாம் சிரிப்பதே இல்லை என்று அவள் வகை உறவினர்களிடையே பரவலாகப் பேசப்பட்டது.

ஆனால் நடுவில் இருந்த சில ஆண்டுகளுக்கு, இப்போது அவள் எவ்வளவோ பரவாயில்லை என்று அவர்கள் பேசிக் கொண்டதும் தனஞ்சயன் காதுகளில் நன்றாகவே விழுந்தது.